

Željko Kovačić

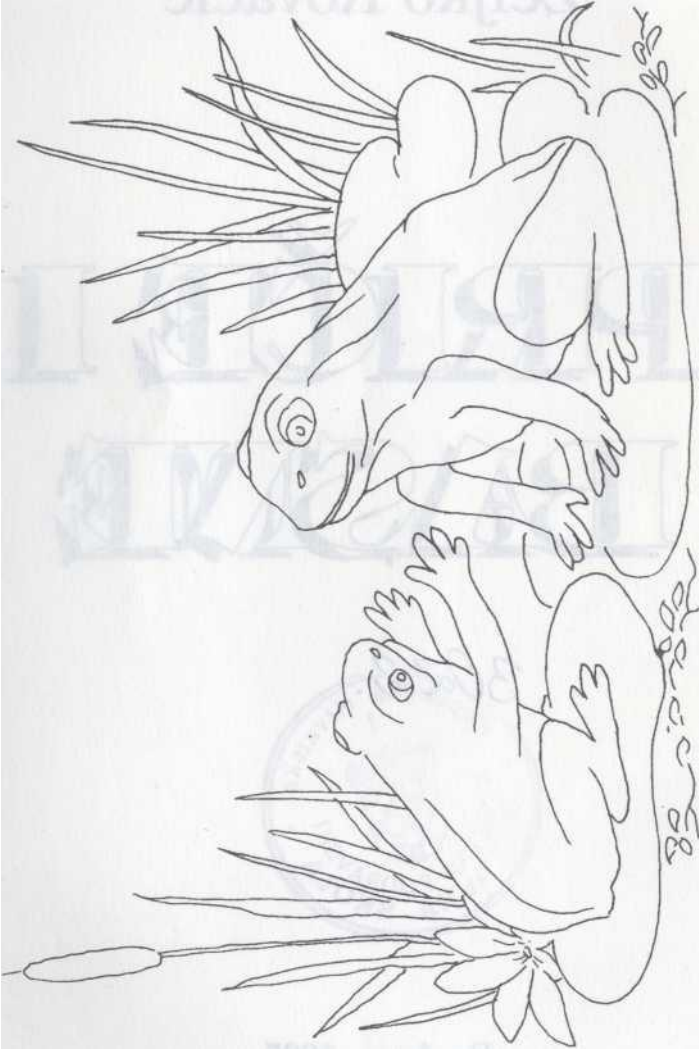

PRIČE I BASME

Željko Kovačić

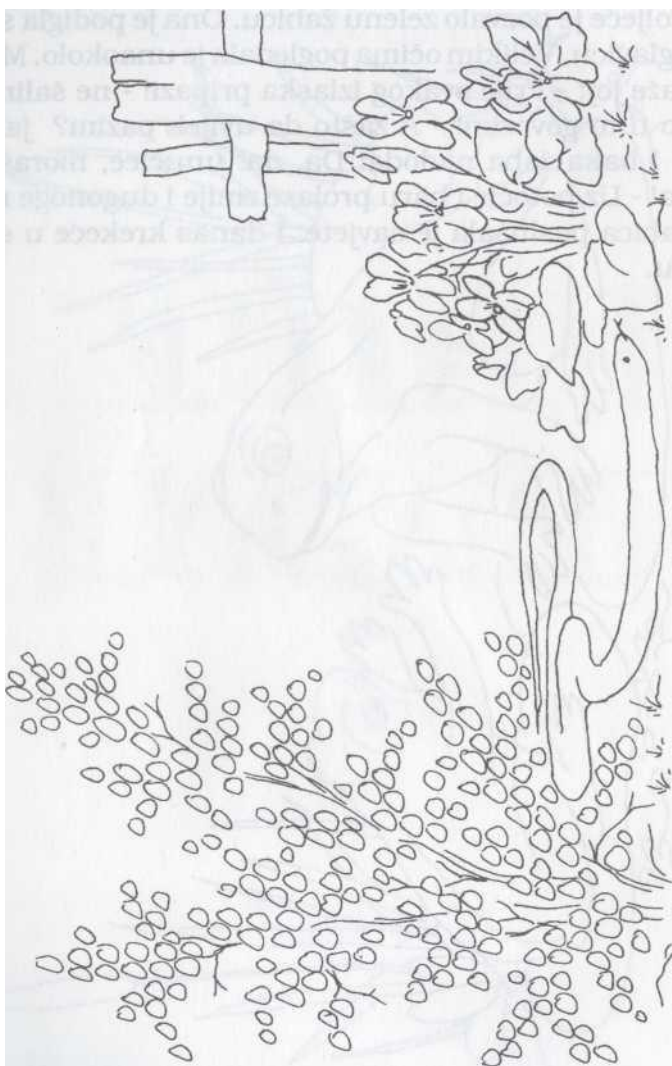

Đurđevac, 1995.

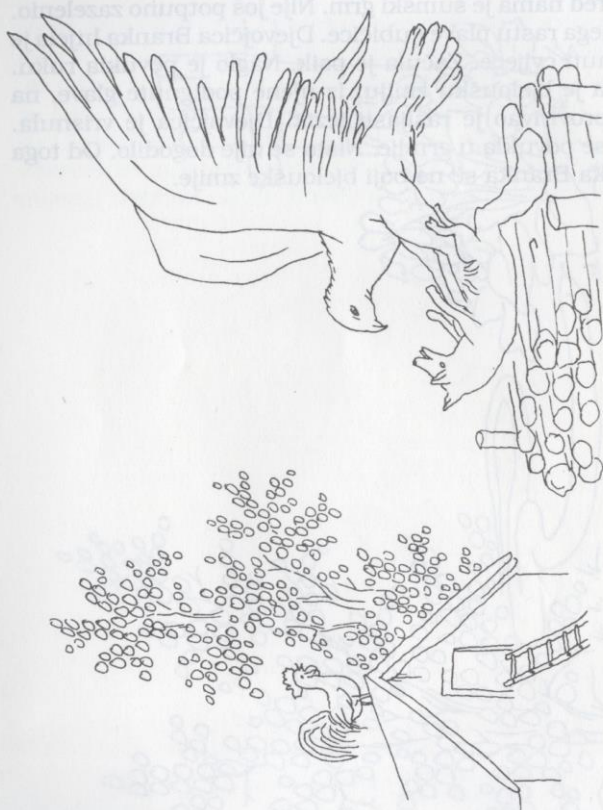
Zelena žabica

Proljeće je pozvalo zelenu žabicu. Ona je podigla svoju zelenu glavicu. Velikim očima pogledala je unaokolo. Majka žaba kaže joj: - Prije svakog izlaska pripazi! - ne šalim se, ozbiljno ti to govorim! - A zašto da uvijek pazim? javi se žabica. I baka-žaba nadoda: Da, da, unučice, moraš biti oprezna! - Uz potočić i baru prolaze zmije i dugonoge rode. Mala žabica poslušala je savjete. I danas kreće u svom staništu.

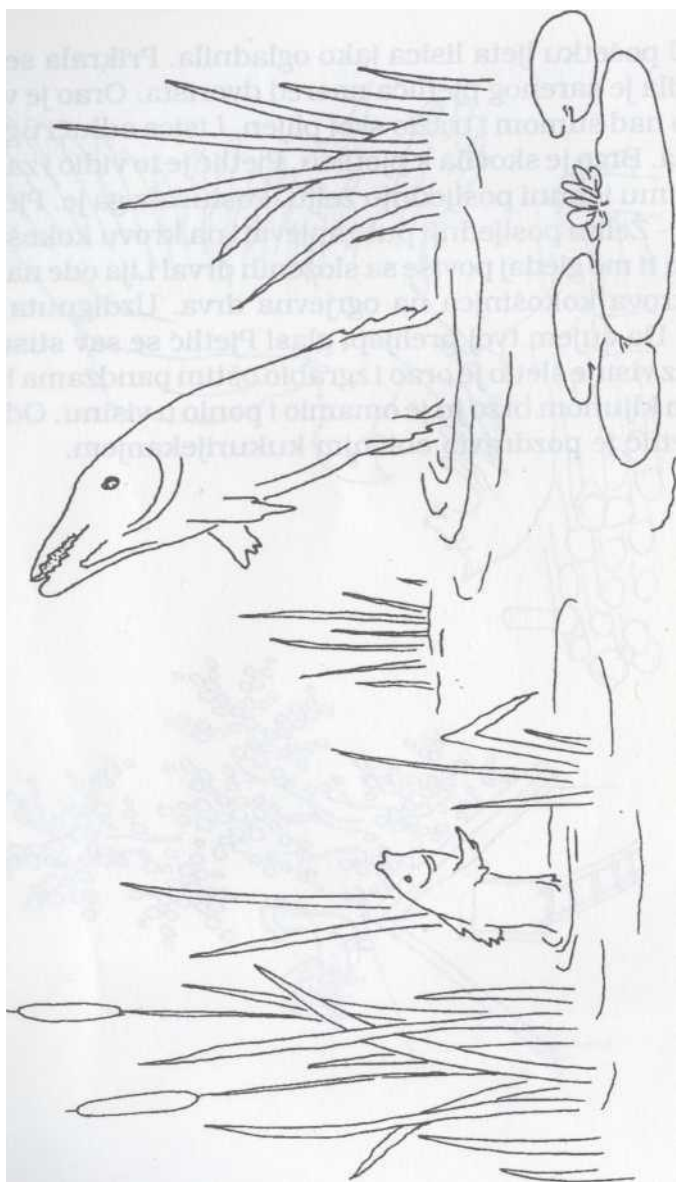
Neopravdan strah

Pred nama je šumski grm. Nije još potpuno zazelenio. Kraj njega rastu plave ljubičice. Djevojčica Branka htjela je dotaknuti cvijeće. Začula je psik. Naglo je povukla ruku. Opazila je bjeloušku zmiju. Iz njene podignute glave, na usta, provirivao je rašljasti jezik. Djevojčica je vrisnula. Zmija se povukla u grmlje. Ništa se nije dogodilo. Od toga trenutka Branka se ne boji bjelouške zmije.

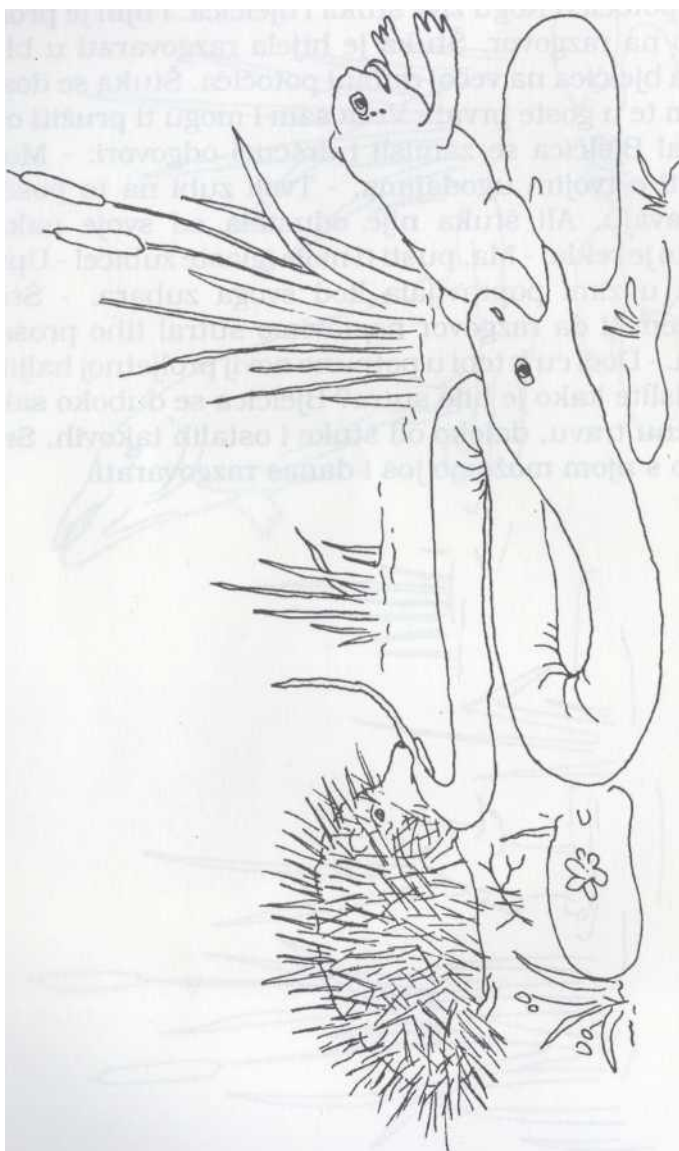
Orao, lisica i pijetao

U početku ljeta lisica jako ogladnila. Prikrala se selu. Zapazila je šarenog pjetlića nasred dvorišta. Orao je visoko kružio nad šumom i tražio svoj plijen. Lisica odluči ugrabiti pjetlića. Brzo je skočila k pjetliću. Pjetlić je to vidio i zamolio liju da mu ispuni posljednju želju. Poslušala gaje. Pjetlić je rekao: - Želim posljednji put zapjevati na krovu kokošinjca! - Lijo, a ti me gledaj poviše sa složenih drva! Lija ode na krov, a sa krova kokošinjca na ogrjevna drva. Uzdignuta nosa reče: - Da čujem tvoj prelijepi glas! Pjetlić se sav stisnuo u sebe. Iz visine sletio je orao i zgrabio ošt看 pandžama lisicu. Oštrim kljunom brzo ju je omamio i ponio u visinu. Odlazak lije pjetlić je pozdravio običnim kukurijekanjem.

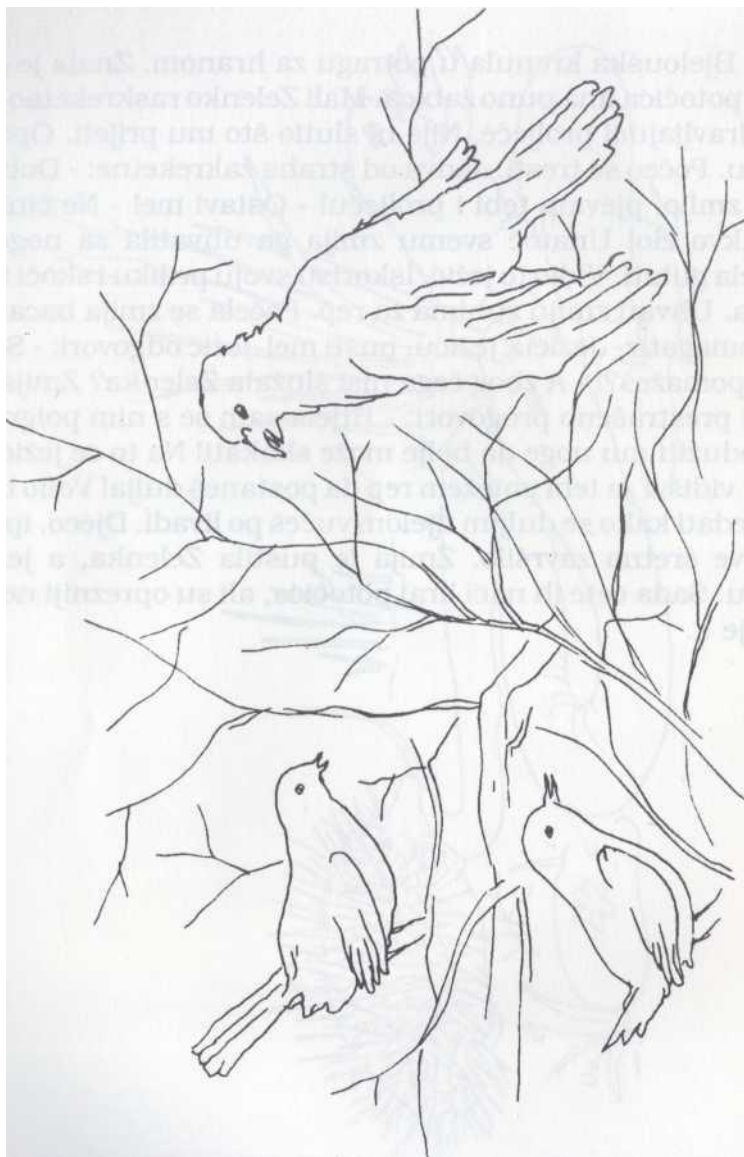
Štuka i bjelčica

U potočiću Rogu žive štuka i bjelčica. I njih je proljeće pozvalo na razgovor. Štuka je htjela razgovarati u blizini obale, a bjelčica na većoj dubini potočića. Štuka se dosjeti: - Zovem te u goste prva! - Veća sam i mogu ti pružiti obilje ugođaja! Bjelčica se zamisli i dršćući odgovori: - Mogu i zamisliti o tvojim ugođajima. - Tvoji zubi na to posebno upozoravaju. Ali štuka nije odustala od svoje nakane. Umiljato je rekla: - Ma, pusti ti moje iglaste zubiće! - Upravo sam ih u zimi popravljala kod svoga zubara. - Štuko, predlažem ti da razgovor nastavimo sutra! tiho prošapće bjelčica. - Doći ću k tebi u potpuno novoj proljetnoj haljinici. I što mislite kako je bilo sutra? Bjelčica se duboko sakrila u potočnu travu, daleko od štuke i ostalih takovih. Sretni smo što s njom možemo još i danas razgovarati.

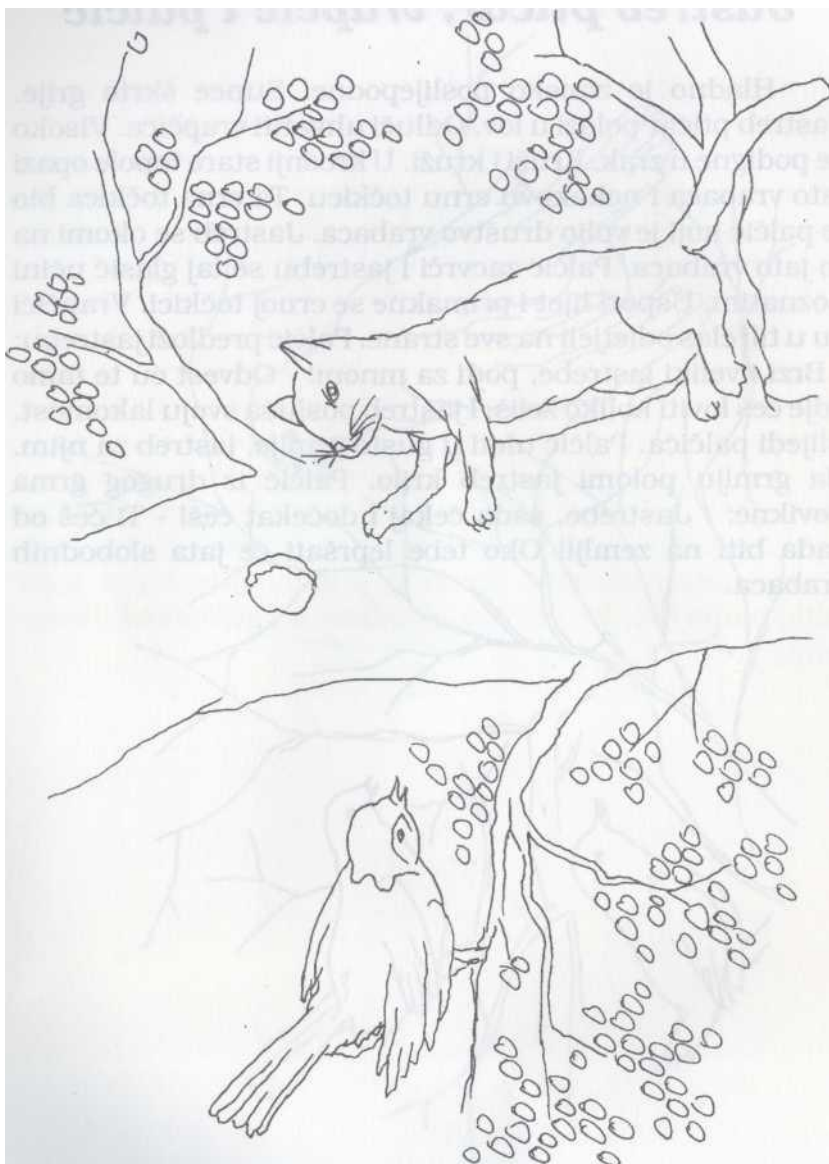
Zmija, žabica i jež

Bjelouška krenula u potragu za hranom. Znala je da kraj potočića ima puno žabica. Mali Zelenko raskreketao se pozdravljajući proljeće. Nije ni slutio što mu prijeti. Opazi zmiju. Počeo se tresti. Jedva od straha zakreketne: - Dobar dan zmijo, pjevam tebi i proljeću! - Ostavi me! - Ne činim nikakvo zlo! Unatoč svemu zmija ga uhvatila za noge i počela gutati. Vidio to ježić. Iskoristi svoju priliku i skoči iza grma. Uhvati zmiju zubima za rep. Počela se zmija bacati i zapomagati: - Ježiću, ježiću, pusti me! Ježić odgovori: - Sad ti zapomažeš?! - A zbog čega nisi slušala Zelenka? Zmija u grču prestrašeno progovori: - Htjela sam se s njim poigrati i produžiti mu noge da bolje može skakati! Na to će ježić: - Eto, vidiš, i ja tebi potežem rep da postaneš dulja! Volio bih te gledati kako se duljim tijelom vučeš po livadi. Djeco, ipak se sve sretno završilo. Zmija je pustila Zelenka, a ježić zmiju. Sada ćete ih naći kraj potočića, ali su oprezniji nego ranije ...

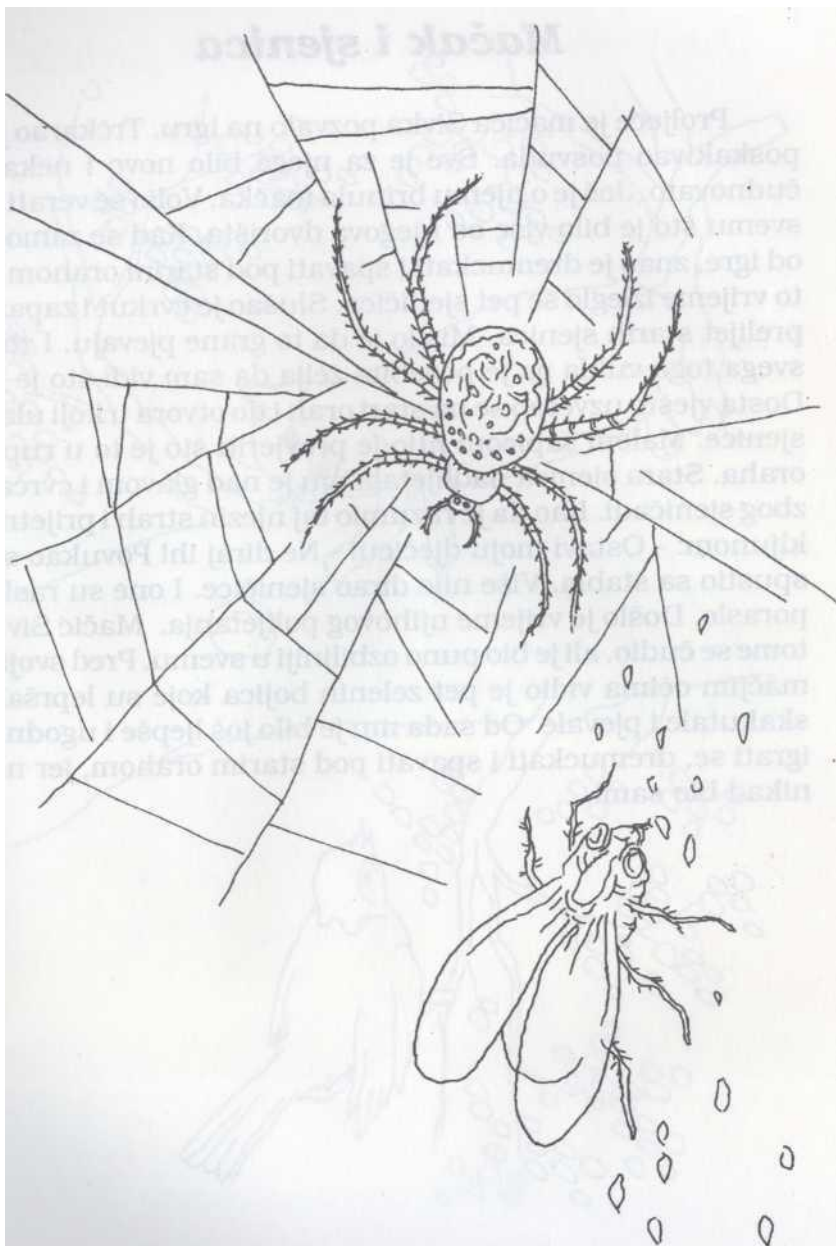
Jastreb ptičar, vrapčić i palčić

Hladno je zimsko poslijepodne. Sunce škrto grije. Jastreb ptičar polazi u lov. Odluči uhvatiti vrapčića. Visoko se podigne u zrak. Kruži i kruži. U krošnji stare topole opazi jato vrabaca i nekakovu crnu točkicu. Ta crna točkica bio je palčić koji je volio društvo vrabaca. Jastreb se okomi na to jato vrabaca. Palčić zacvrči i jastrebu se taj glasić učini poznatim. Uspori lijet i primakne se crnoj točkici. Vrapčići su u tili čas odletjeli na sve strane. Palčić predloži jastrebu: - Brzi i veliki jastrebe, pođi za mnom! - Odvest ću te tamo gdje ćeš loviti koliko želiš. I jastreb posluša svoju lakomost. Slijedi palčića. Palčić uleti u gusto grmlje, jastreb za njim. Na grmlju polomi jastreb krilo. Palčić iz drugog grma dovikne: - Jastrebe, sada čekaj i dočekat ćeš! - Ti ćeš od sada biti na zemlji! Oko tebe lepršati će jata slobodnih vrabaca.

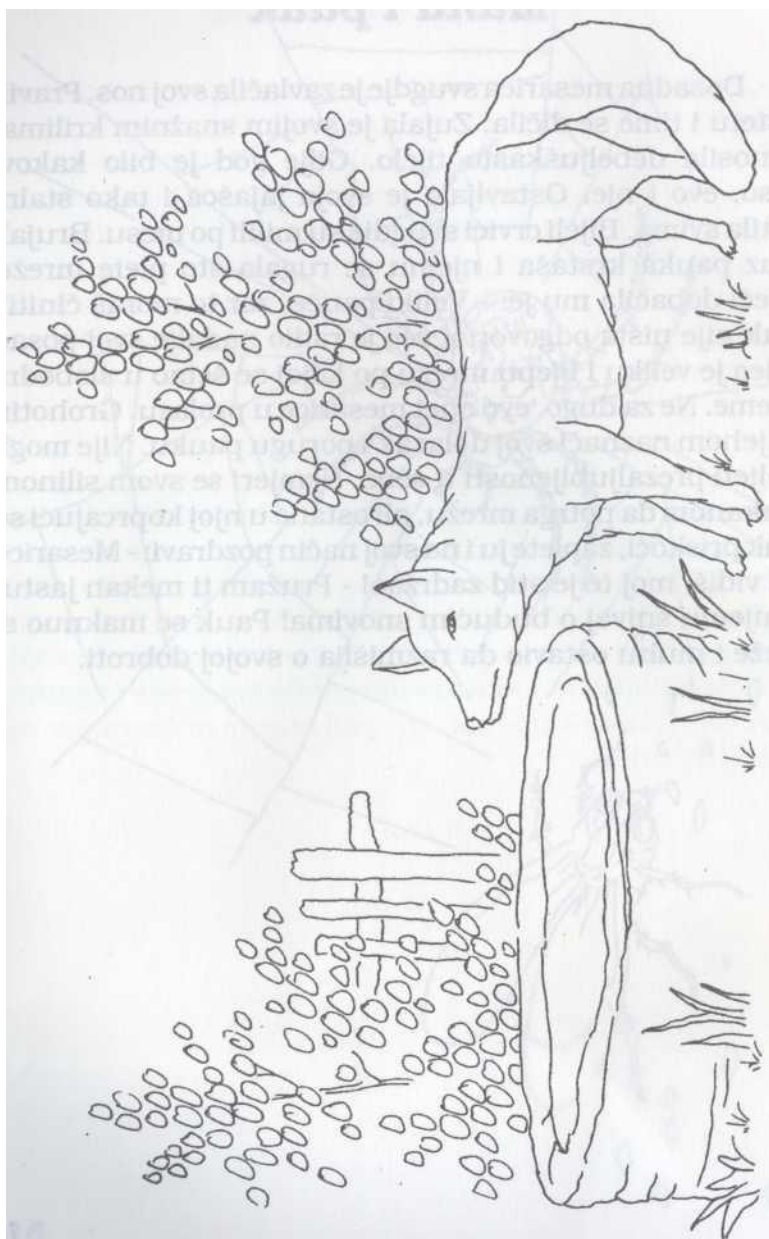
Mačak i sjenica

Proljeće je mačića Sivka pozvalo na igru. Trčkarao je i poskakivao posvuda. Sve je za njega bilo novo i nekako čudnovato. Još je o njemu brinula mačka. Volio se verati po svemu stoje bilo više od njegova dvorišta. Kad se zamorio od igre, znao je dremuckati i spavati pod starim orahom. U to vrijeme izleglo se pet sjeničića. Slušao je cvrkut i zapazio prelijet starih sjenica. Mislio je da to grane pjevaju. I zbog svega toga vukla ga je posebita želja da sam vidi što je to. Dosta vješto uzverao se na stari orah i do otvora u koji ulaze sjenice. Malom šapicom htio je provjeriti što je to u rupici oraha. Stara sjenica nadlijetala mu je nad glavom i cvrčala zbog sjeničadi. Kao daje razumio taj njezin strah i prijetnju kljunom: - Ostavi moju dječicu! - Ne diraj ih! Povukao se i spustio sa stabla. Više nije dirao sjeničice. I one su rasle i porasle. Došlo je vrijeme njihovog polijetanja. Mačić Sivko tome se čudio, ali je bio puno ozbiljniji u svemu. Pred svojim mačjim očima vidio je pet zelenih bojica koje su lepršale, skakutale i pjevale. Od sada mu je bilo još ljepše i ugodnije igrati se, dremuckati i spavati pod starim orahom, jer nije nikad bio sam.

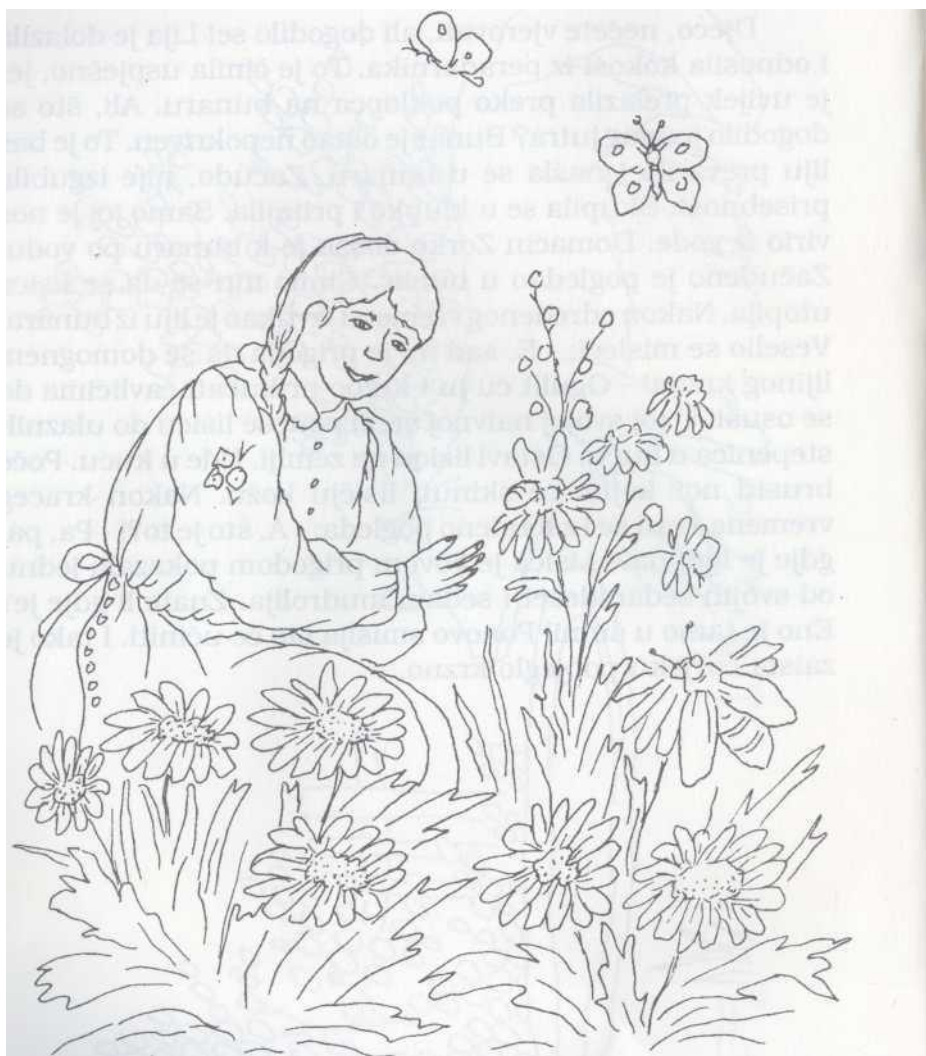
Muha i pauk

Dosadna mesarica svugdje je zavlačila svoj nos. Pravila je štetu i time se dičila. Zujala je svojim snažnim krilima i prenosila debeljuškasto tijelo. Gdje god je bilo kakovo meso, evo i nje. Ostavljala je svoja jajašca i tako stalno inatila svima. Bijeli crvići svugdje su milili po mesu. Brujala je uz pauka krstaša i njemu se rugala što plete mrežu. Zujeći dobacila mu je: - Veliki pauče, zar to moraš činiti?! Pauk nije ništa odgovorio, već je radio nadalje svoj posao. Ispleo je veliku i lijepu mrežu po kojoj se šetao u slobodno vrijeme. Ne za dugo, evo opet mesarice u prolazu. Grohotim smijehom naznači svoj dolazak i porugu pauku. Nije mogla odoljeti prezaljubljenosti u sebe. Uzmjeri se svom silinom, s nakanom da potrga mrežu, ali ostane u njoj koprcajući se. Pauk priskoči, zaplete ju i na svoj način pozdravi: - Mesarice, sad vidiš, moj te je stid zadržao! - Pružam ti mekan jastuk i u njemu snivaj o budućim snovima! Pauk se maknuo sa mreže i muhu ostavio da razmišlja o svojoj dobroti.

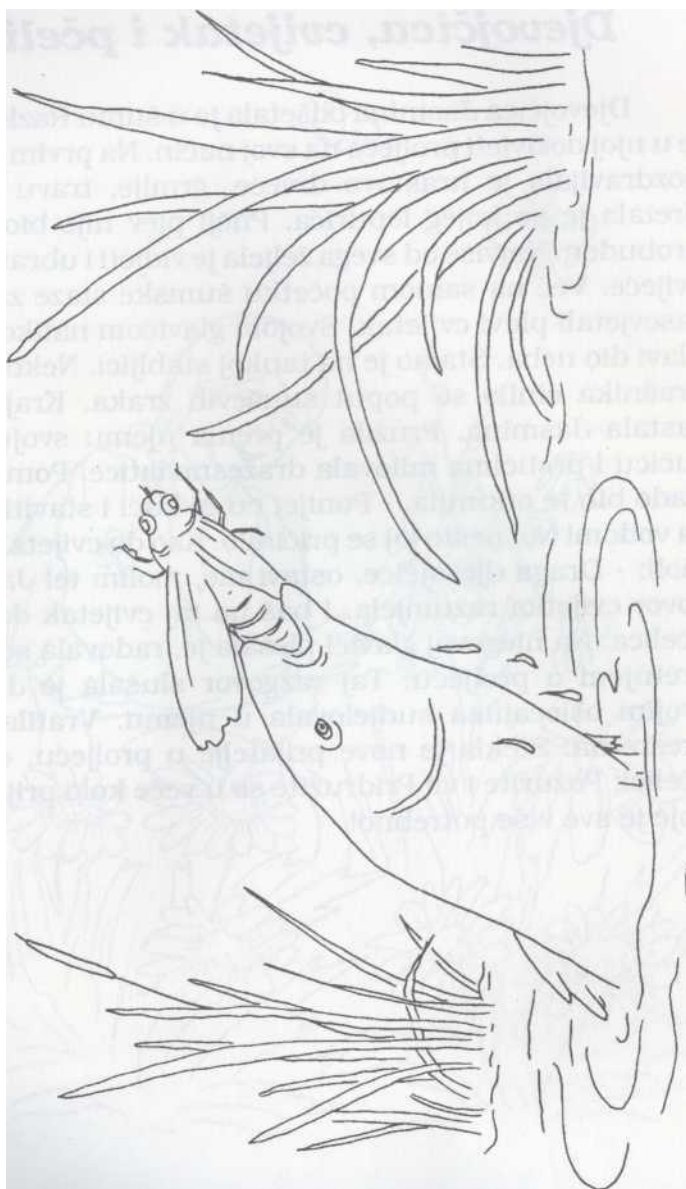
Pobjeglo je krzno

Djeco, nećete vjerovati, ali dogodilo se! Lija je dolazila i odnosila kokoši iz peradarnika. To je činila uspješno, jer je uvijek prelazila preko poklopca na bunaru. Ali, što se dogodilo jednog jutra? Bunar je ostao nepokriven. To je baš liju prevarilo i našla se u bunaru. Začudo, nije izgubila prisebnost. Skupila se u klupko i pritajila. Samo joj je nos virio iz vode. Domaćin Zorko došao je k bunaru po vodu. Začuđeno je pogledao u bunar. Činilo mu se da se lisica utopila. Nakon određenog vremena izvukao je liju iz bunara. Veselio se misleći: - E, sad mi je prigoda da se domognem lijinog krzna! - Ogulit ćuju i krzno prikucati čavličima da se osuši! U toj svojoj naivnoj sreći ponese lisicu do ulaznih stepenica u kuću. Ostavi lisicu na zemlji. Uđe u kuću. Poče brusiti nož kojim će skinuti lisičju kožu. Nakon kraćeg vremena vrati se i začuđeno pogleda: - A, što je to?! - Pa, pa, gdje je lijetina?! Lisica je i ovom prigodom pokazala jednu od svojih sedamdeset i sedam mudrolija. Znate li gdje je? Eno je tamo u šumi! Ponovo smišlja što će učiniti. I tako je zaista čovjeku pobjeglo krzno.

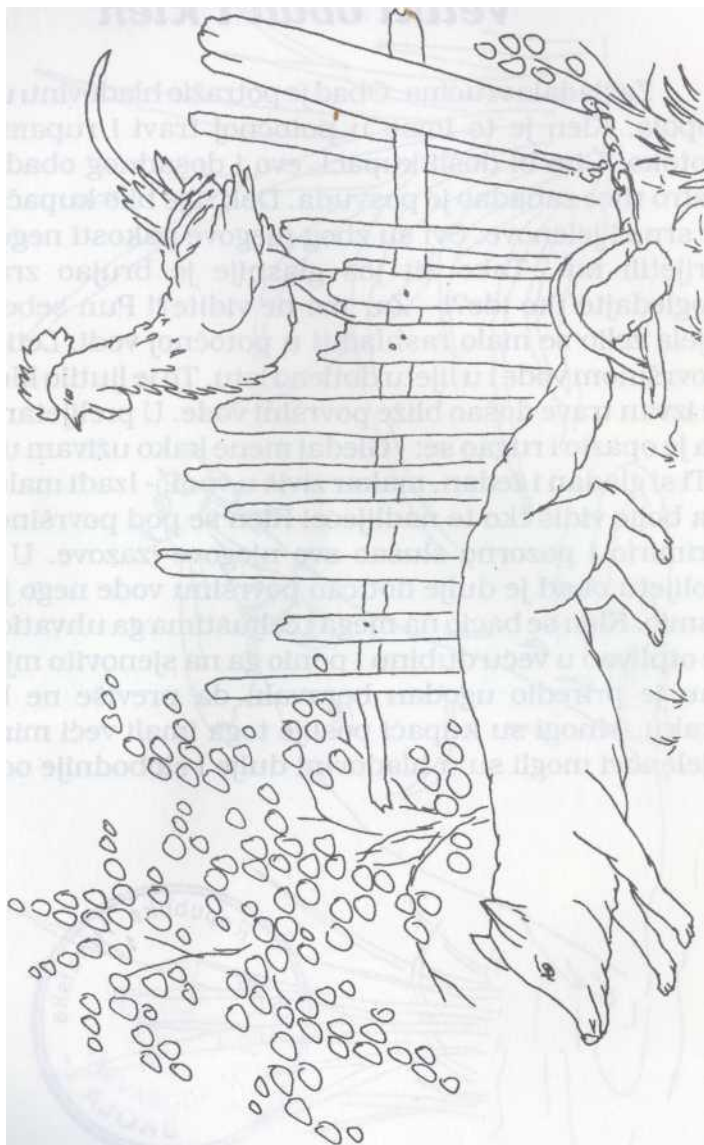
Djevojčica, cvijetak i pčelica

Djevojčica Jasmina odšetala je u šumu Razlev. Željela je u njoj doživjeti proljeće na svoj način. Na prvim koracima pozdravljala je hrastovo drveće, grmlje, travu i cvijeće. Sretala je po kojeg leptirića. Ptičji pjev nije bio potpuno probuđen. Najviše od svega željela je vidjeti i ubrati šumsko cvijeće. Već na samom početku šumske staze zapazila je rascvjetali plavi cvijetak. Svojom glavicom nalikovao je na plavi dio neba. Stajao je na tankoj stabljici. Nekoliko žutih prašnika činilo se poput sunčevih zraka. Kraj njega je zastala Jasmina. Pružila je prema njemu svoju tananu ručicu i prstićima milovala dražesne latice. Pomislila je: - Rado bih te otkinula. - Ponijet ću te kući i staviti u čašicu sa vodom! No, nešto joj se pričinilo. Kao da cvijetak šapćući moli: - Draga djevojčice, ostavi me, molim te! Jasmina je govor cvijetka razumjela. I baš na taj cvijetak doletjela je pčelica. Na njegovoj glavici plesala je, radovala se i pričala kretnjom o proljeću. Taj razgovor slušala je Jasmina i svojim osjećajima sudjelovala u njemu. Vratila se kući presretna. Stekla je nove prijatelje u proljeću, cvijetku i pčelici. Požurite i vi! Pridružite se u veće kolo prijateljstva, koje je sve više potrebno!

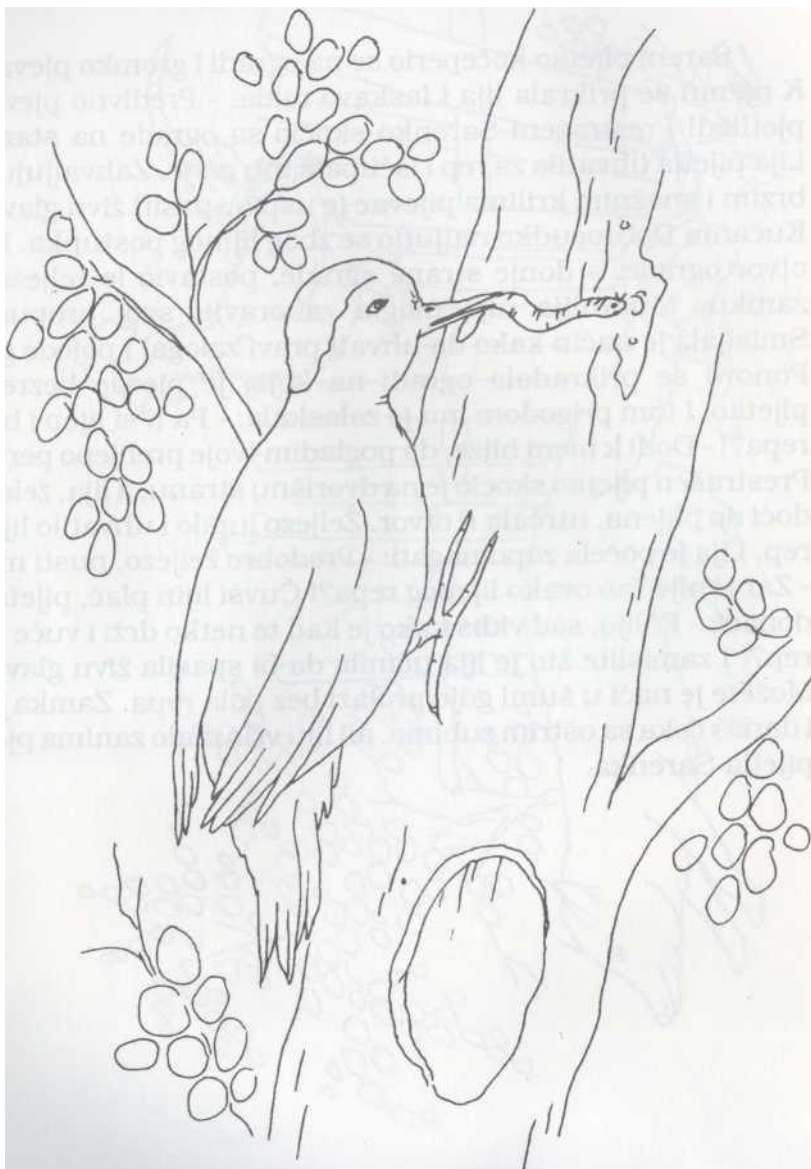
Veliki obad i klen

Zavladala vrućina. Obad je potražio hladovinu u krošnji topola. Klen je to imao u potočnoj travi i rupama obala potoka. Čim bi došli kupači, evo i dosadnog obada. Svoje oštro rilce zabadao je posvuda. Dok nije bilo kupača, tražio je srne i jelenove. Svi su zbog njegove pakosti negodovali i prijetili mu. Tako sit još glasnije je brujao zrakom: - Pogledajte tko ide?! - Zar me ne vidite?! Pun sebe i svoga tijela želio se malo rashladiti u potočnoj vodi. Letio je nad površinom vode i u ljetu doticao istu. To je ljutilo klena, koji je izvan trave došao bliže površini vode. U prelijetanju obad gaje opazio i rugao se: - Gledaj mene kako uživam u svemu! - Ti si gladan i žedan, makar živiš u vodi. - Izađi malo iz vode da bolje vidiš tko te nadlijeće! Klen se pod površinom vode primirio i pozorno slušao sve njegove izazove. U jednom dolijetu obad je dulje doticao površinu vode nego je mislio i smio. Klen se bacio na nj ega i čeljustima ga uhvatio. S njim je otplivao u veću dubinu i ponio ga na sjenovito mjesto. Tu mu je priredio ugodan boravak, da previše ne bruji po zraku. Mnogi su kupači poslije toga imali veći mir, a srne i jelenovi mogli su u hladovini dulje i slobodnije odmarati.

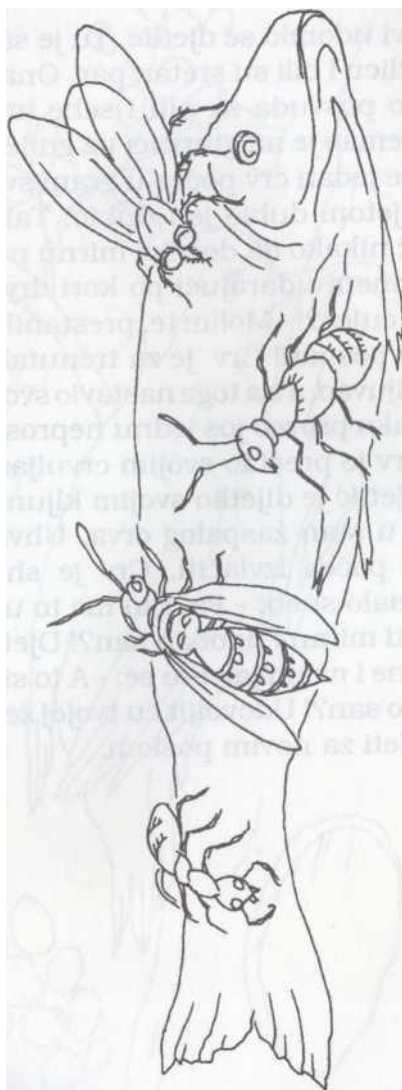
Lija, pijetao i zamka

Šareni pijetao kočeperio se na ogradi i gromko pjevao. K njemu se prikrala lija i laskavo rekla: - Predivno pjevaš pjetliću! Prestrašeni Šarenko skočio sa ograde na stazu. Lija pijetla uhvatila za rep i iščupala mu perje. Zahvaljujući brzim i snažnim krilima pijevac je uspio spasiti živu glavu. Kućanin Dobročudko naljutio se zbog lijinog postupka. Na otvor ograde, s donje strane ograde, postavio je željeznu zamku. Mudrolija nije mogla zaboraviti svoj propust. Smišljala je način kako da uhvati pravi zalogaj i pojede ga. Ponovo se prikradala ogradi na kojoj je pjevao bezrepi pijetao. I tom prigodom mu je zataškala: - Pa ti si lijep i bez repa?! - Dođi k meni bliže, da pogladim tvoje prelijepo perje! Prestrašen pijetao skočio je na dvorišnu stranu, a lija, želeći doći do plijena, utrčala u otvor. Željezo lupilo i uhvatilo lijin rep. Lija je počela zapomagati: - Predobro željezo, pusti me! - Zar ti nije žao ovako lijepog repa?! Čuvši lijin plač, pijetao dobaci: - E, lijo, sad vidiš kako je kad te netko drži i vuče za rep?! I zamislite što je lija učinila da bi spasila živu glavu. Možete je naći u šumi gdje prolazi bez pola repa. Zamka ju i danas čeka sa oštrim zubima, ali liju vrlo malo zanima pjev pijetla Šarenka.

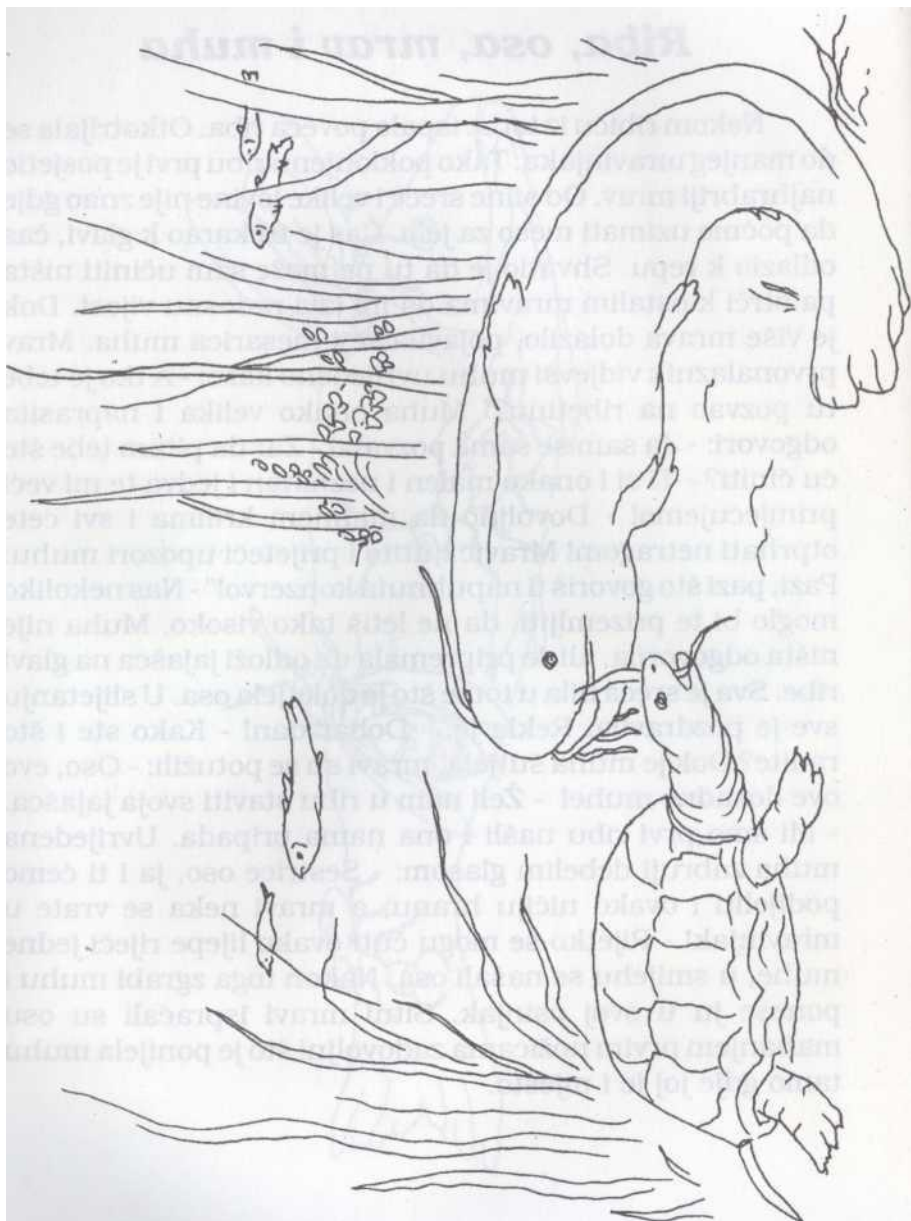
Djetlić i crv

Na staroj šljivi udomio se djetlić. Tu je sagradio i svoj dom. Doveo je djetliču i bili su sretan par. Ona je sjedila na jajima, a on tražio posvuda za nju i sebe hranu. Kad se spustio mrak, drijemao je na grančici uz gnijezdo. Dolazio mu i prvi san, ali je jedan crv počeo u grani svoju večernju svirku. Svojim dljetom dubio je i dubio. Tako se satima zabavljao, a djetlić nikako da dočeka mirnu noć. Ljutit se i on javi svojim kljunom udarajući po kori drveta: - Hej ti, crviću! - Zar me ne čuješ?! - Molim te, prestani! - Dolazi noć, a ja sam umoran i pospan! Crv je za trenutak zastao kad je djetlić kljunom kljuvao, a iza toga nastavio svoju neugodnu svirku. Djetlić je tako proveo još jednu neprospavanu noć. U sate prve zore crv je prestao svojim crvuljanjem. Kad je najbolje zaspao, djetlić je dijetlio svojim kljunom. Sve više je ulazio kljunom u stan zaspalog crva. Uhvatio ga je za zadnji dio tijela i počeo izvlačiti. Crv je shvatio što se događa. Javio se malo snen: - Pa, tko me to uznemirava?! - Zar ne mogu imati miran i udoban san?! Djetlić ga cijelog izvukao iz crvotočine i nasmijao mu se: - A to si ti taj koji mi je cijelu noć remetio san?! Udovoljit ću tvojoj želji. Djetlić ga slasno pojede i odleti za novim poslom.

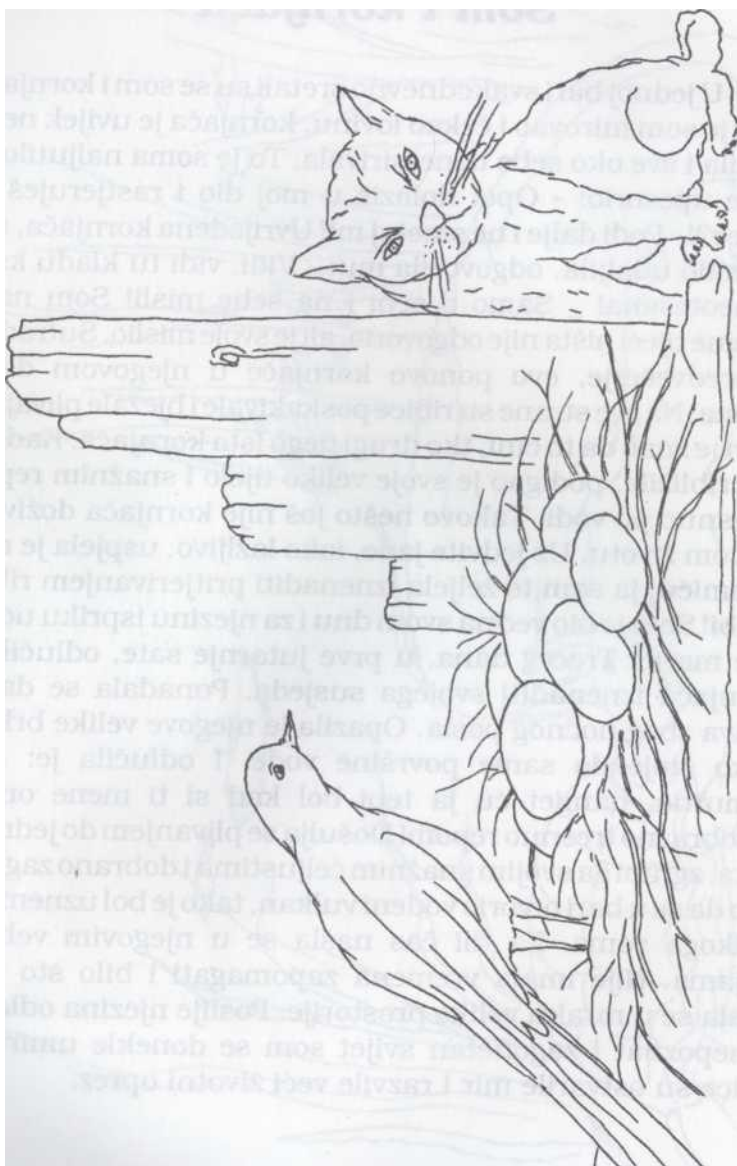
Riba, osa, mrav i muha

Nekom ribiču iz torbe ispala poveća riba. Otkotrljala se do manjeg mravinjaka. Tako poklonjenu ribu prvi je posjetio najhrabriji mrav. Od silne sreće i velike lovine nije znao gdje da počme uzimati meso za jelo. Čas je trčkarao k glavi, čas odlazio k repu. Shvatio je da tu ne može sam učiniti ništa pa otrči k ostalim mravima da im javi radosnu vijest. Dok je više mrava dolazilo, pojavila se i mesarica muha. Mrav prvonalaznik vidjevši muhu uvrijeđeno kaže: - A tko je tebe tu pozvao na ribetinu?! Muha onako velika i naprasita odgovori: - Ja sam se sama pozvala! - Zar da pitam tebe što ću činiti? - Ti si i onako malen i neznatan i jedva te mi veći primjećujemo! - Dovoljno da mahnem krilima i svi ćete otprhati netragom! Mravić ljutito i prijeteci upozori muhu: Pazi, pazi što govoriš ti napuhnuta konzervo!" - Nas nekoliko moglo bi te prizemljiti, da ne letiš tako visoko. Muha nije ništa odgovorila, ali se pripremala da odloži jajašca na glavi ribe. Sva je sreća bila u tome što je doletjela osa. U slijetanju sve je pozdravila. Rekla je: - Dobar dan! - Kako ste i što radite? Dok je muha šutjela, mravi su se potužili: - Oso, evo ove dosadne muhe! - Želi nam u ribu staviti svoja jajašca. - Mi smo prvi ribu našli i ona nama pripada. Uvrijeđena muha zabruji debelim glasom: - Sestrice oso, ja i ti ćemo podijeliti i ovako ničiju hranu, a mravi neka se vrate u mravinjak! - Rijetko se mogu čuti ovako lijepe riječi jedne muhe, u smijehu se našali osa. Nakon toga zgrabi muhu i ponese ju u svoj osinjak. Sitni mravi ispraćali su osu mahanjem prvim nožicama zadovoljni što je ponijela muhu tamo gdje joj je i mjesto.

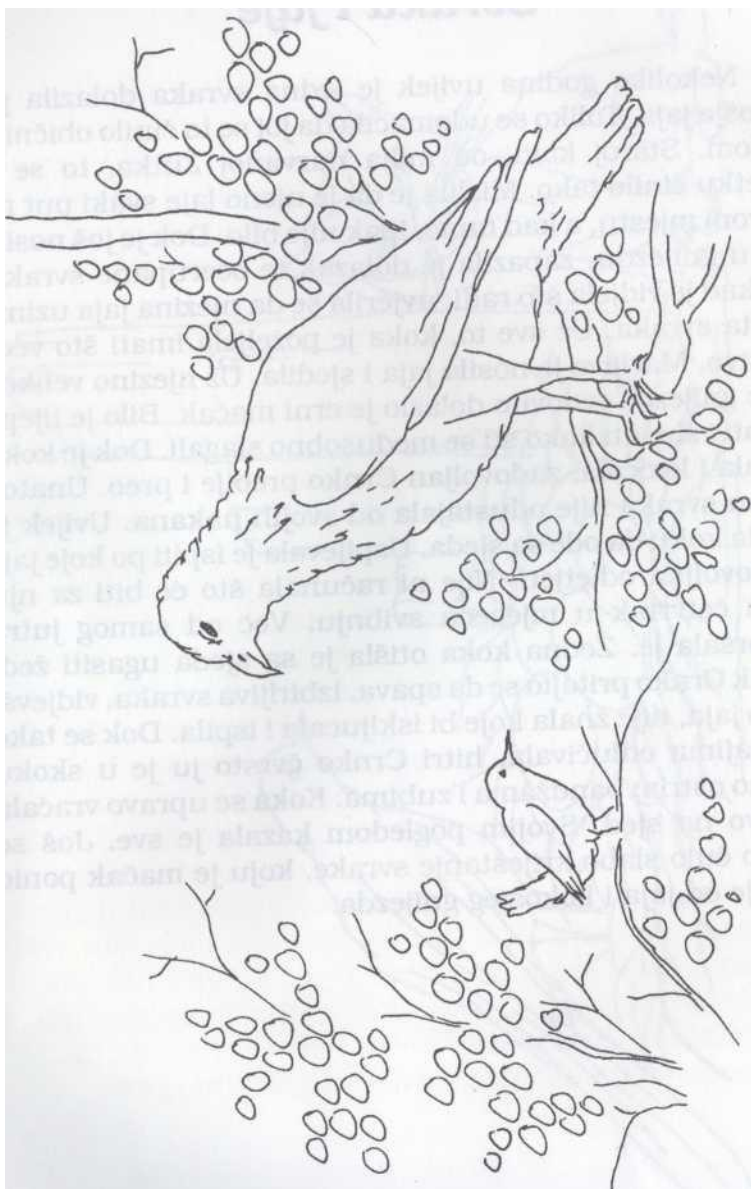
Som i kornjača

U jednoj bari svakodnevno sretali su se som i kornjača. Dok je som mirovao i čekao lovinu, kornjača je uvijek nešto tražila i sve oko sebe uznemirivala. To je soma naljutilo pa ju je upozorio: - Opet dolaziš u moj dio i rastjeruješ mi ribice?! - Pođi dalje i ne smetaj mi! Uvrijeđena kornjača, dok se malo udaljila, odgovorila mu: - Vidi, vidi tu kladu kako je neotesana! _ Samo o sebi i na sebe misli! Som na te njezine riječi ništa nije odgovorio, ali je svoje mislio. Sutradan, u predvečerje, evo ponovo kornjače u njegovom dijelu lovišta. Na sve strane su ribice poskakivale i bježale plivajući. Som je znao da to čini, tko drugi nego ista kornjača. Kad mu se približila, podigao je svoje veliko tijelo i snažnim repom pljusnuo po vodi. Takovo nešto još nije kornjača doživjela u svom životu. Uz jedvite jade, iako lažljivo, uspjela je reći: - Somiću, ja sam te željela iznenaditi pritjerivanjem ribica k tebi! Som je bio već na svom dnu i za njezinu ispriku uopće nije mario. Trećeg dana, u prve jutarnje sate, odlučila je kornjača iznenaditi svojega susjeda. Ponadala se da on spava zbog noćnog posla. Opazila je njegove velike brkove kako stoje do same površine vode. I odlučila je: - E, somurdo, nanijet ću ja tebi bol kad si ti mene onako bezobrazno tresnuo repom! Došulja se plivanjem do jednoga brka, zgrabi ga svojim snažnim čeljustima i dobrano zagriže. Kao da se u bari otvorio vodeni vulkan, tako je bol uznemirila velikoga soma. Za tili čas našla se u njegovim velikim raljama. Nije imala vremena zapomagati i bilo što reći. Našla se u mraku velike prostorije. Poslije njezina odlaska u nepoznat i zagonetan svijet som se donekle umirio, a ribice su ostvarile mir i razvile veći životni oprez.

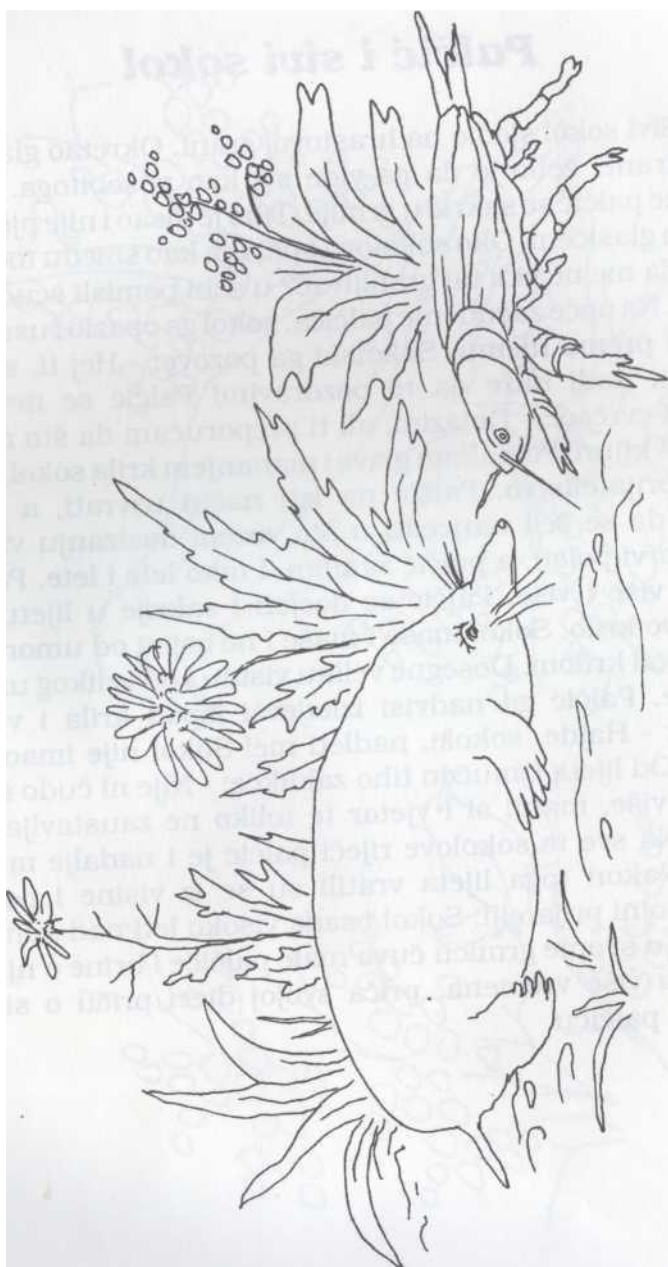
Svraka i jaje

Nekoliko godina uvijek je jedna svraka dolazila po kokošja jaja. Toliko se udomačila da joj se to činilo običnim poslom. Staroj koki, od milja nazvanoj Žutka, to se u početku činilo tako. Mislila je daje njeno jaje svaki put na pravom mjestu, a kad tamo, ipak nije bilo. Dok je još nosila jaja u gnijezdu, zapazila je dolazak te očerupane svrake. Tek kad je vidjela što radi, uvjerila se da njezina jaja uzima ta ista svraka. Uz sve to, koka je poželjela imati što veće društvo. Marljivo je nosila jaja i sjedila. Uz njezino veliko i toplo gnijezdo redovito dolazio je crni mačak. Bilo je lijepo gledati i slušati kako su se međusobno slagali. Dok je koka cvrčala i kvocala, zadovoljan Crnko preo je i preo. Unatoč svemu svraka nije odustajala od svojih nakana. Uvijek je čekala koku da ode sa sjeda. Uspijevala je ispiti po koje jaje i zadovoljna odletjeti. Nije ni računala što će biti za nju jedan četvrtak u mjesecu svibnju. Već od samog jutra dolepršala je. Žedna koka otišla je sa sjeda ugasiti žeđ. Mačak Crnko pritajio se da spava. Izbirljiva svraka, vidjevši toliko jaja, nije znala koje bi isključala i ispila. Dok se tako nad jajima odlučivala, hitri Crnko čvrsto ju je u skoku šcepao ostrim pandžama i zubima. Koka se upravo vraćala ponovo na sjed. Svojim pogledom kazala je sve. Još se potiho čulo slabo kriještanje svrake, koju je mačak ponio podalje od jaja i kokošjeg gnijezda.

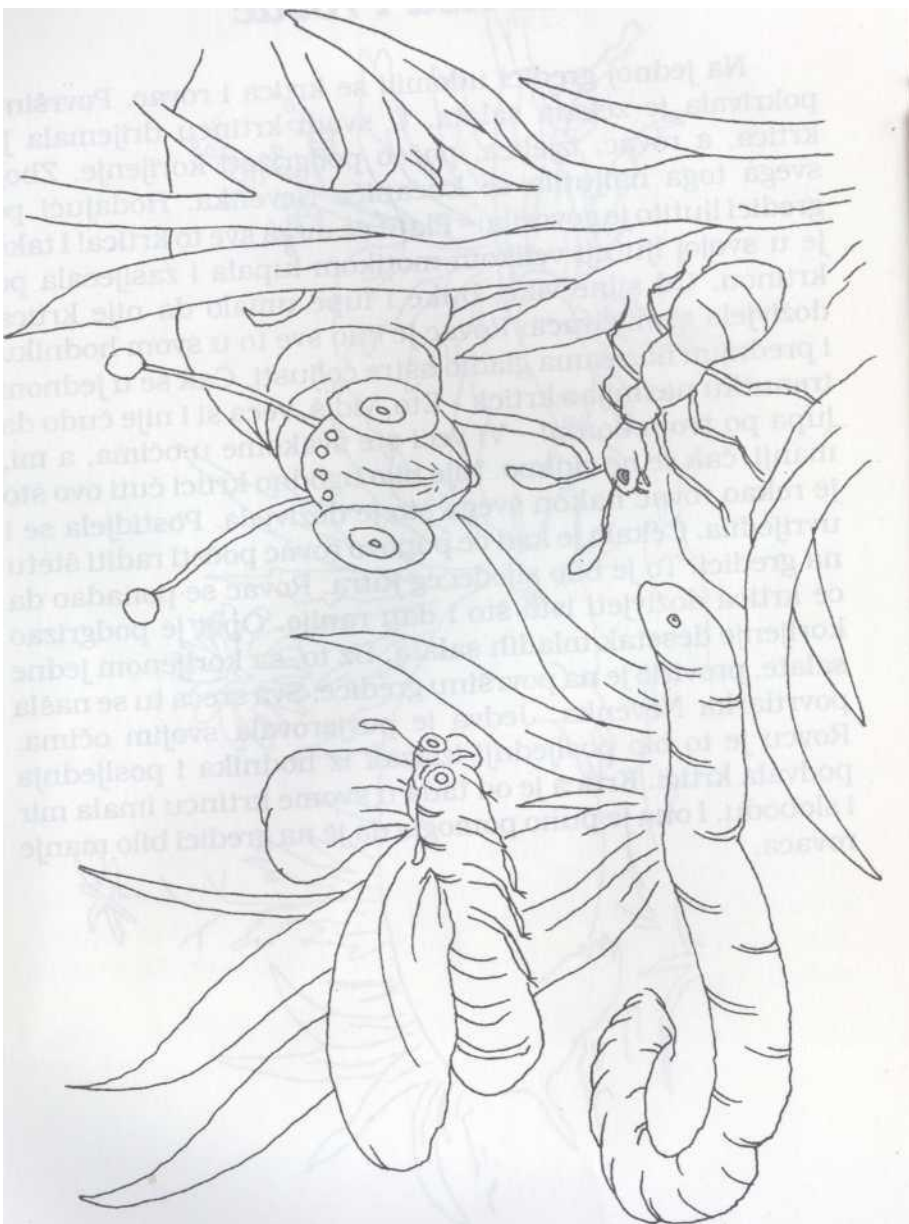
Palčić i sivi sokol

Sivi sokol sjedio na hrastovoj grani. Okretao glavu na sve strane, želio je da ga vide svi kao posebitoga. Za to vrijeme palčić se sakrio u grmlje. Tiho je disao i nije pjevušio svojim glasićem. Oko sokolovo opazi ga kao smeđu točkicu. - Možda me ne vidi taj grabljivac? u sebi pomisli šćućureni palčić. Na opće začuđenje palčića, sokol ga opazio i usmjerio pogled prema njemu. Sokolski ga pozove: - Hej ti, smeđa točkice, dođi bliže da te pozdravim! Palčić se nevoljko približi cvrčeći: - Dolazim, ali ti preporučam da što manje otvaraš kljun! Pomakom glave i mahanjem krila sokol izrazi svoje prijateljstvo. Palčić na isti način uzvрати, a sokol shvati da se želi natjecati u što većem dosizanju visina. Sokol prvi poleti, a palčić za njim. I tako lete i lete. Podižu se sve više i više. Palčić se dosjeti i sakrije u lijetu pod sokolovo krilo. Sokol maše i maše i ne osjeti od umora tko mu je pod krilom. Dosegne veliku visinu i od velikog umora zastane. Palčić ga nadvisi izletjevši ispod krila i veselo zacvrči: - Hajde, sokole, nadleti me! Sokol nije imao više snage. Od lijeta izmučen tiho zaklikće: - Nije ni čudo što si odletio više, manji si i vjetar te toliko ne zaustavlja kao mene! Na sve te sokolove riječi palčić je i nadalje mudro šutio. Nakon toga lijeta vratili su se iz visine i postali nerazdvojni prijatelji. Sokol i sada visoko leti nad šumom, a palčić u svome grmiću čuva male palčiće i brine o njima. Kad ima više vremena, priča svojoj djeci priču o sivom sokolu i palčiću.

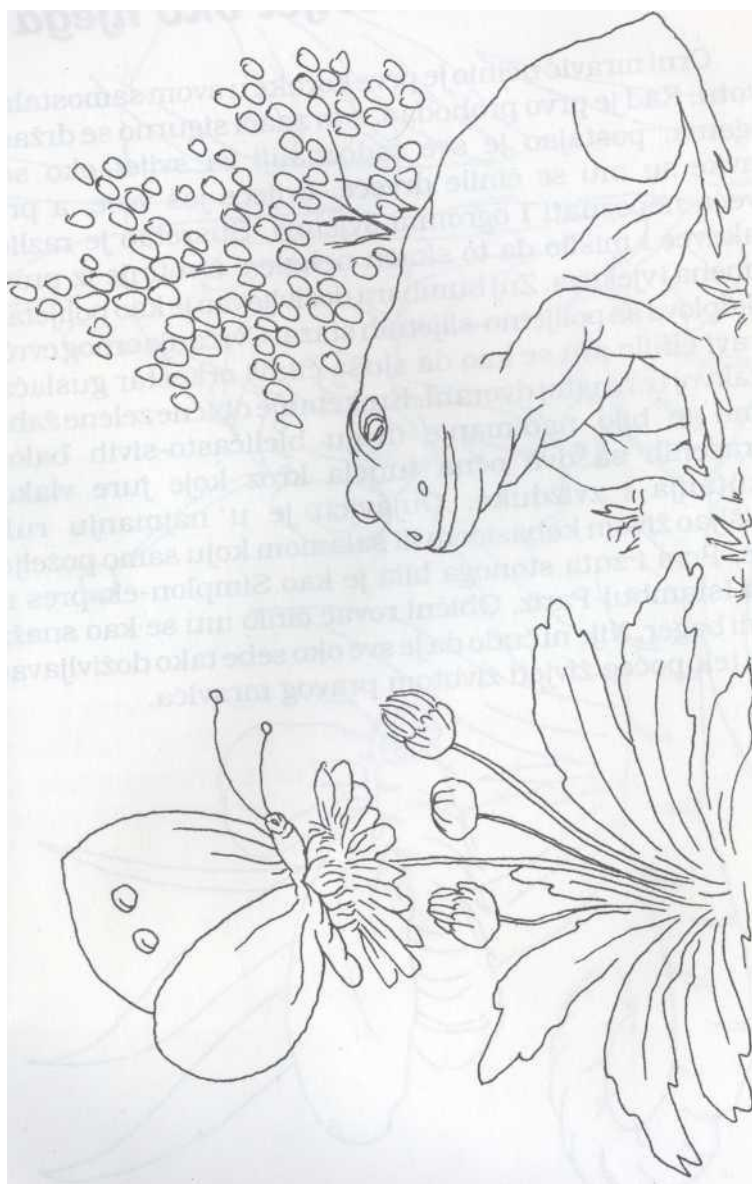
Krtica i rovac

Na jednoj gredici udomili se krtica i rovac. Površinu pokrivala je zelena salata. U svom krtincu drijemala je krtica, a rovac, izjelica, počeo podgrizati korijenje. Zbog svega toga naljutila se kućanica Nevenka. Hodajući po gredici ljutito je govorila: - Platit će mi za sve to krtica! I tako je u svojoj ljutnji velikom motikom lupala i zasijecala po krtincu. Od silne vike, buke i lupe umalo da nije krtica doživjela slom živaca. Rovac je čuo sve to u svom hodniku i prednjim nožicama gladio oštre čeljusti. Čak se u jednom trenutku nasmijao krtici: - Eto, vidiš, veća si i nije čudo da lupa po tvom domu! - Vi veći ste svakome u očima, a mi, manji, čak se ne vidimo. Nije bilo ugodno krtici čuti ovo što je rekao rovac nakon svega što je doživjela. Postidjela se i uvrijedila. Čekala je kad će ponovo rovac početi raditi štetu na gredici. To je bilo sljedećeg jutra. Rovac se ponadao da će krtica doživjeti isto što i dan ranije. Opet je podgrlzaio korijenje desetak mladih salata. Uz to, sa korijenom jedne salate, provirio je na površinu gredice. Sva sreća tu se našla povrtlarka Nevenka. Jedva je povjerovala svojim očima. Rovcu je to bio posljednji izlazak iz hodnika i posljednja podvala krtici. Krtica je od tada u svome krtincu imala mir i slobodu. I ona je puno pomogla da je na gredici bilo manje rovaca.

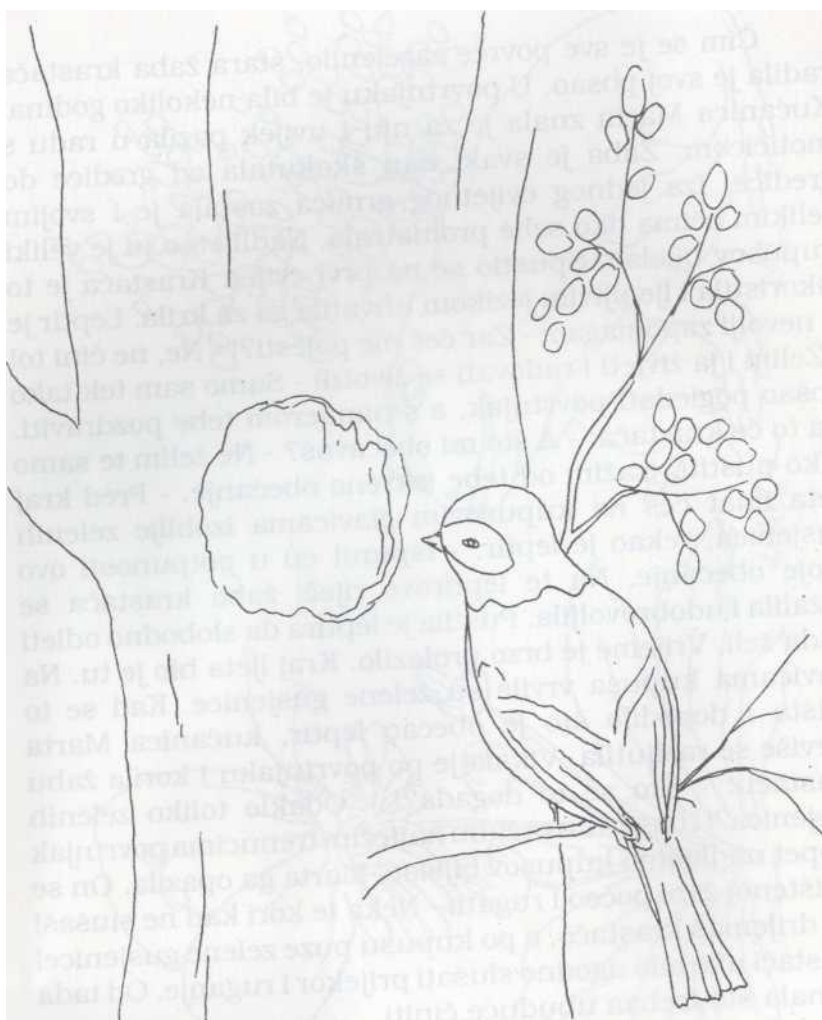
Crni mravić i svijet oko njega

Crni mravić učinio je prve korake u svom samostalnom životu. Kad je prvo prohodao, a to znači sigurno se držao na nogama, postajao je sve radoznaliji za svijet oko sebe. Travke su mu se činile drveće, cvijeće još veće, a prava drveća nepoznati i ogromni svjetovi. Susretao je različite skakavce i mislio da to skaču nekakve životinje iz prošlih vremena i vjekova. Zuj bumbara doživljavao je kao polijetanje zrakoplova sa polijetno-slijetnih staza. Cvrčanje crnog cvrčka u travi činilo mu se kao da sluša čitavi orkestar guslača u nekakvoj travnatoj dvorani. Kreketanje obične zelene žabice njemu je bilo nadimanje dvaju bjeličasto-sivih balona popraćenih sa dva očna tunela kroz koje jure vlakovi piskutanja i zvižduka. Gujavicu je u najmanju ruku zamišljao živom kobasicom ili salamom koju samo poželjeti može. Prva i žuta stonoga bila je kao Simplon-ekspres na pruži Istambul-Pariz. Obični rovac činio mu se kao snažni riječni bager. Nije ni čudo daje sve oko sebe tako doživljavao, jer je tek počeo živjeti životom pravog mravića.

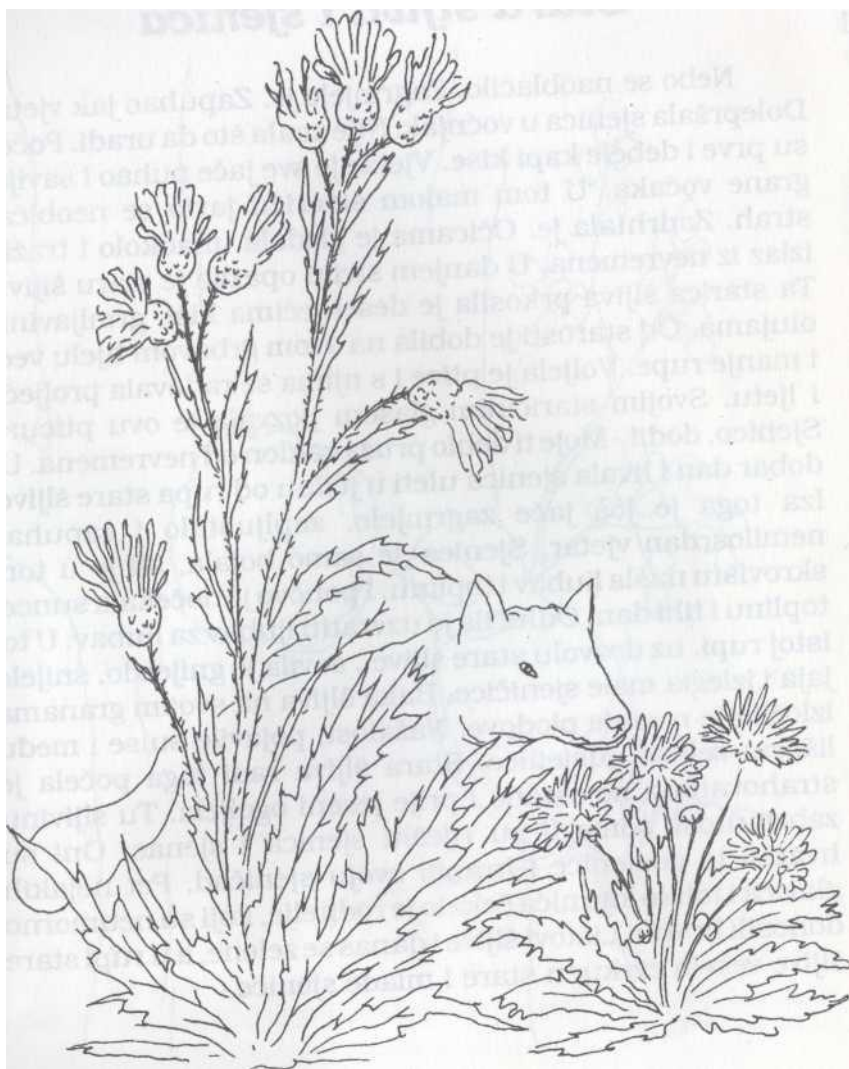
Krastača i kupusov bijelac

Čim se je sve povrće zazelenilo, stara žaba krastača radila je svoj posao. U povrtnjaku je bila nekoliko godina. Kućanica Marta znala je za nju i uvijek pazila u radu s motičicom.' Žaba je svaki dan skakutala od gredice do gredice. Iza jednog cvjetnog grmića zastala je i svojim velikim očima oko sebe promatrala. Nadlijetao ju je veliki kupusov bijelac. Spustio se na prvi cvijet. Krastača je to iskoristila i ljepljivim jezikom uhvatila ga za krila. Leptir je u nevolji zapomagao: - Zar ćeš me pojesti?! - Ne, ne čini to! - Želim i ja živjeti i radovati se životu! - Samo sam tek tako došao pogledati povrtnjak, a s namjerom tebe pozdraviti. Na to će krastača: - A što mi obećavaš? - Ne želim te samo tako pustiti, tražim od tebe iskreno obećanje. - Pred kraj ljeta imat ćeš na kupusovim glavicama izobilje zelenih gusjenica, rekao je leptir. - Ispunit ću u potpunosti ovo svoje obećanje. Na te leptirove riječi žaba krastača se sažalila i udobrovoljila. Pustila je leptira da slobodno odleti kuda želi. Vrijeme je brzo prolazilo. Kraj ljeta bio je tu. Na glavicama kupusa vrvile su zelene gusjenice. Kad se to doista i dogodilo što je obećao leptir, kućanica Marta previše se razljutila. Vikala je po povrtnjaku i korila žabu krastaču: - Što se to događa?! - Odakle toliko zelenih gusjenica?! I baš u tim za žabu najtežim trenucima povrtnjak je opet nadlijetao kupusov bijelac. Marta ga opazila. On se potištenoj žabi počeo i rugati: - Neka te kori kad ne slušaš! - Ti drijemaš krastačo, a po kupusu puze zelene gusjenice! Krastači nije bilo ugodno slušati prijekor i ruganje. Od tada je znala što treba ubuduće činiti.

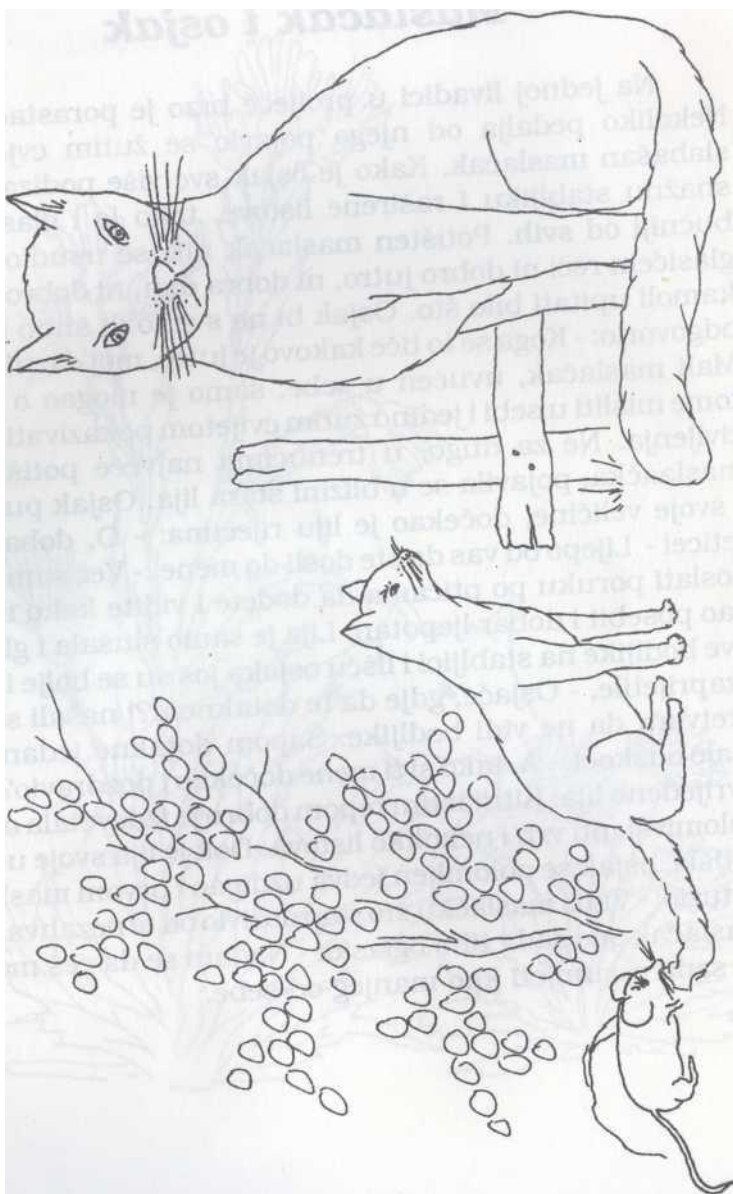
Stara šljiva i sjenica

Nebo se naoblačilo. Zagrmjelo je. Zapuhao jak vjetar. Dolepršala sjenica u voćnjak. Nije znala što da uradi. Počele su prve i debele kapi kiše. Vjetar je sve jače puhao i savijao grane voćaka. U tom malom stvoriću javio se neobičan strah. Zadrhtala je. Očicama je gledala unaokolo i tražila izlaz iz nevremena. U danjem sivilu opazila je staru šljivu. Ta starica šljiva prkosila je desetljećima kiši, grmljavini i olujama. Od starosti je dobila na svom grbavom tijelu veće i manje rupe. Voljela je ptice i s njima se radovala proljeću i ljetu. Svojim staričinim glasom pozvala je ovu pticu: - Sjenico, dođi! - Moje ti deblo pruža zaklon od nevremena. Uz dobar dan i hvala sjenica uleti u jednu od rupa stare šljive. Iza toga je još jače zagrmjelo, zapljuštalo i zapuhao nemilosrdan vjetar. Sjenica se samo bojala, ali je u tom skrovištu našla ljubav i toplinu. I ponovo je dočekala sunce, toplinu i tihi dan. Odlučila je uzvratiti ljubav za ljubav. U toj istoj rupi, uz dozvolu stare šljive,, savila je gnijezdo, snijela jaja i izlegla male sjeničice. Baka šljiva na svojim granama izložila je nezrele plodove. Nažalost, pojavile su se i među lišćem zelene gusjenice. Stara šljiva radi toga počela je strahovati da ne ostane i prije jeseni ogoljela. Tu šljivinu zabrinutost pomogli su riješiti sjenica i sjenac. Oni su hvatali te gusjenice i hranili svoju sjeničad. Pet nejakih glavica i toliko kljunića čekalo je roditelje, koji su neumorno donosili hranu. Listovi šljive i danas se zelene, a u rupi stare šljive veselo cvrkuću stare i mlade sjenice.

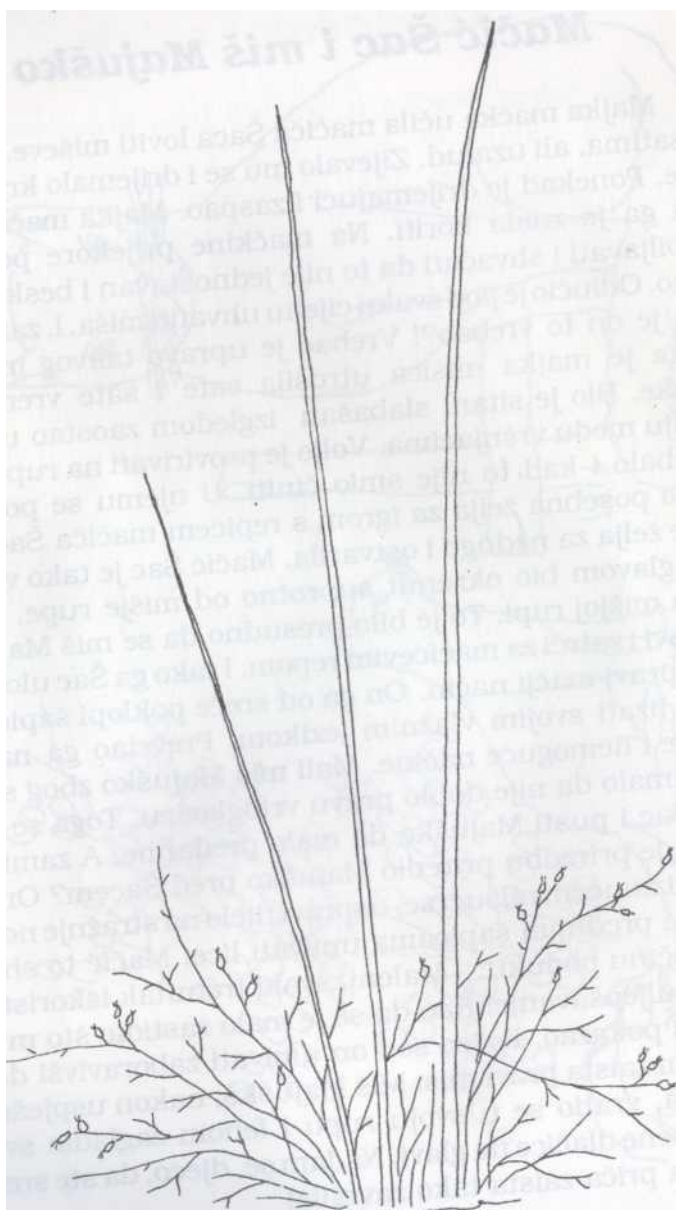
Maslačak i osjak

Na jednoj livadici u proljeće brzo je porastao osjak. Nekoliko pedalja od njega pojavio se žutim cvjetovima slabašan maslačak. Kako je osjak sve više podizao svoju snažnu stabljiku i raširene listove, tako je i glasom bio bučniji od svih. Potišten maslačak nije se usudio svojim glasićem reći ni dobro jutro, ni dobra dan, ni dobro veče, a kamoli upitati bilo što. Osjak bi na sve to ili šutio ljutit ili odgovorio: - Koga se to tiče kakovo je jutro, moj dan ili veče?! Mali maslačak, uvučen u sebe, samo je mogao o svemu tome misliti u sebi i jedino žutim cvijetom pokazivati radost življenja. Ne za dugo, u trenucima najveće potištenosti maslačka, pojavila se u blizini stara lija. Osjak pun sebe i svoje veličine, dočekao je liju riječima: - O, dobar dan, tetiće! - Lijepo od vas da ste došli do mene. - Već sam mislio poslati poruku po pticama da dođete i vidite kako rastem kao posebit i dobar ljepotan. Lija je samo slušala i gledala. Sve bodljike na stabljici i Ušću osjaka još su se bolje istakle i zaprijetile. - Osjače, gdje da te dotaknem?! našali se lija i pretvara da ne vidi bodljike. Šapom dotakne jedan list i malo odskoči. - A, tako si ti mene dočekao i pozdravio?! reče uvrijeđeno lija. Kitnjastim repom dobro je izdevetala osjaka polomivši mu vrh i nekoliko listova. Dok je lija svoje učinila i otišla, osjak se polomljen jedva uzdigao i prvom maslačku potužio: - Vidiš maslačku što sam doživio od te nezahvalnice! Maslačak se i sada tiho oglasio: - Nadam se da ćeš me više od sada razumjeti kao manjeg od sebe.

Mačić Šac i miš Majuško

Majka mačka učila mačića Šaca loviti miševe. Vrebao on satima, ali uzalud. Zijevalo mu se i drijemalo kraj mišje rupe. Ponekad je drijemajući i zaspao. Majka mačka zbog toga ga je znala koriti. Na mačkine prijekore počeo se uozbiljavati i shvaćati da to nije jednostavan i beskoristan posao. Odlučio je pod svaku cijenu uhvatiti miša. I, zamislite, koga je on to vrebao?! Vrebao je upravo takvog miša na kojega je majka mišica utrošila sate i sate vremena i poduke. Bio je sitan, slabašan izgledom zaostao u svom razvoju među vršnjacima. Volio je provirivati na rupu, kad je trebalo i kad to nije smio činiti. U njemu se posebno razvila posebna želja za igrom s repićem mačića Šaca. Ta mu se želja za nedugo i ostvarila. Mačić Šac je tako vrebao da je glavom bio okrenut suprotno od mišje rupe, a rep prema mišjoj rupi. To je bilo presudno da se miš Majuško zaboravi i zatrči za mačićevim repom. I tako ga Šac ulovi, ali ne na pravi mačji način. On ga od sreće poklopi šapicama i poče lizati svojim vlažnim jezikom. Prevrtao ga na sve moguće i nemoguće načine. Mali miš Majuško zbog svega toga zamalo da nije dobio pravu vrtoglavicu. Toga se brzo zasiti Šac i pusti Majuška da malo predahne. A zamislite kakovu je priredbu priredio Majuško pred Šacem? Onako mokar, izmučen, njišući se, uspravi tijelo na stražnje nožice i počinje prednjim šapicama umivati lice. Mačić to shvati kao majčinu poduku: - Maleni, svaki trenutak iskoristi za vlastito uljepšavanje! Kao da seje malo zastidio što mu je ovaj miš pokazao. Počeo se i on umivati zaboravivši da je pred njim zaista pravi miš. Miš Majuško, nakon uspješnog umivanja, vratio se u svoju rupu i fenom zagladio svoje razbarušene dlačice na glavi. Nadam se, djeco, da ste sretni što je ova priča zaista tako završila!

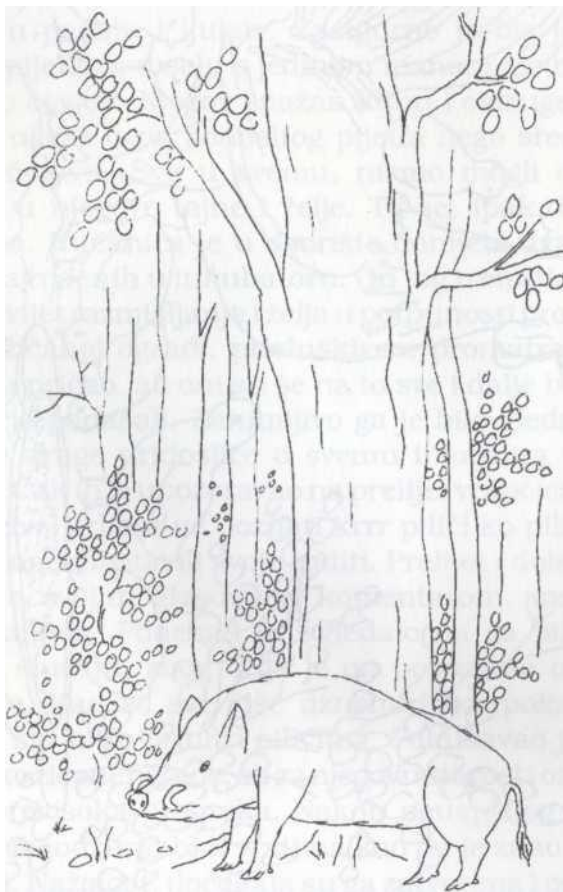
Tri ljeskovače

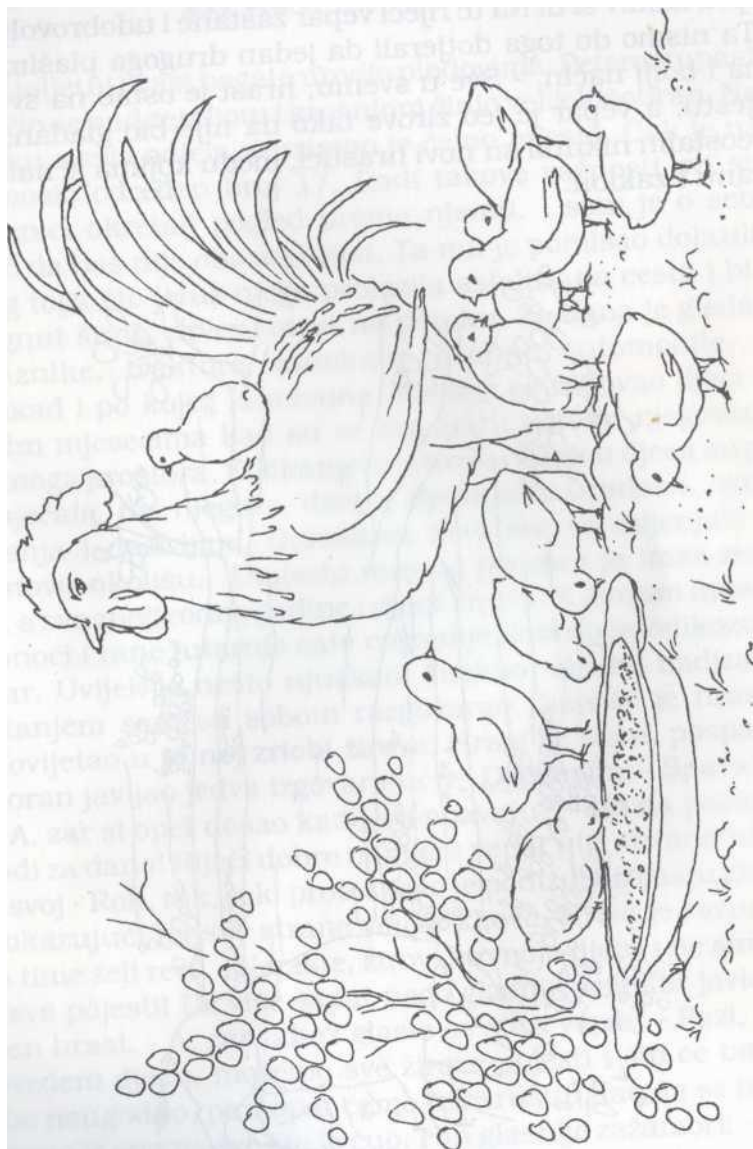
U ljeskovom grmu bile su najglasnije tri prve šibe. Razlikovale su se po debljini i svom pričanju. Najdeblja je prva započinjala i posljednja završavala svoju riječ. Sestricama je rekla: - Mogu i najvećem volu zadati strah! Srednja se iza nje javljala: - Ni ja nisam beznačajna izgledom i veličinom! Treća, najmanja i najvitkija dosta se čula u svom okolišu: - Neobično volim neposlušnu djecu! Kako su rasle, tako su stalno nešto željele, ali to nisu mogle same ostvariti. Po prvu je došao školski podvornik i iz nje izradio držalo za grabljice. Tako nikada nije imala priliku ni vidjeti pravog vola. Druga ljeskovača postala je štap za gađanje kozliće i radovala se u igri s djecom. Treću je odnio učitelj i iz nje izradio štapić za pokazivanje. Ponosno je visjela o čavliču kraj ploče i pomagala djeci u učenju. I tako su sve tri ljeskovače kao odraslije shvatile da su želje jedno, a stvarnost i korisnost nešto drugo. Nadam se, djeco, da i vi tako mislite! Još ćete o tome bolje razmišljati kad porastete.

Hrast i vepar

Stoljetni hrast bogato urodio plodovima. Peterostupast razručio se nad zemljom i krošnjom činio velik kišobran. Na početku svoga odjela zauzimao je čelno mjesto. Čak je na sebi nosio određen broj 17. Radi takove važnosti svi su prolaznici okretali pogled prema njemu. I sam je o sebi mislio da baš nije običan hrast. Ta mu je pomisao dolazila i zbog toga što je uz njega prolazila asfaltirana cesta i bio podignut širok, drveni most na potoku. Za dana je gledao prolaznike, traktore, kamione, osobne automobile, a ponekad i po kojeg kombajna. Najviše se radovao djeci u ljetnim mjesecima kad su se kupala u potoku njegovoga životnoga prostora. Fučkanjem u žirovu kapicu djeca su ga podsjećala na njegovo davno djetinjstvo, radosti, igre, pričanja i doživljaje. Dolaskom noći sve se mijenjalo u hrastovu okolišu. Umjesto mirnog počesće je imao zečji san, a sve zbog rodne godine i djece žirova. K starom hrastu o ponoći i rane jutarnje sate najradije dolazio je velikozubi vepar. Uvijek je nešto njuškao, šušкао, nosom nadizao i roktanjem sam sa sobom razgovarao. Najviše je hrastu zanovijetao u punoj zriobi žirova. Hrast se snen, pospan i umoran javljao jedva izgovarajući: - Drijemam! - Spava mi se! A, zar si opet došao kada svi spavaju?! - Idi na počinak i dođi za dana! Riječi dobre namjere vepar nije shvatio tako. Uz svoj - Rok, rok, rok! protestirao je podižući šiljastu glavu i pokazujući na sve strane velike kljove. Hrast je razumio što time želi reći. - Neraste, žirovi su moja djeca i ne smiješ ih sve pojesti! Uz više šapat nego glasniji prijekor javio se snen hrast. - A, zar tako? glasio se stari vepar. - Pazi, ako dovedem djecu, možemo sve žirove pojesti i što će biti za tebe neugodno, potkopat ćemo te i srušiti! Kao da se hrast trgnuo iz sna na sve što je čuo. I on glasnije zažamori: - Moj

prijatelj lovac uskoro će navratiti i upravo traži ovakvog vepra kakav si ti! Na te riječi vepar zastane i udobrovolji se: - Ta nismo do toga dotjerali da jedan drugoga plašimo, a ima i bolji način. - Sve u svemu, hrast je ostao na svome mjestu, a vepar je jeo žirove tako da nije bio gladan. Od preostalih niknuli su novi hrastići, među kojima je nalazio hranu i zaklon.

Pijetao koji je volio piliće

Crvenorepi pijetao ponosno i zadovoljno hodao dvorištem. Neobično je bio dobar i umiljat. Poznatim ukućanima dao se loviti i prilazio je k ruci. Kad ste ga pogladili po glavi i njegovu raskošnu perju, glasao se na svoj pjetlovski način. Volio je koke koje je stalno prizivao, na nešto upozoravao i tražio bilo kakovog crvića, samo da iskaže svoju pažnju i ljubav. Zasigurno je bio jedan od najstarijih pijetlova u selu s jedinom manom što nije znao govoriti kao čovjek. Njegov snažan kljun i ostruge više su služili kao ukras ovog ponositog pijetla nego sredstvo za svađu i tučnjavu. Sve u svemu, nismo mogli do kraja proniknuti u njegove tajne i želje. To se, ipak, ostvarilo jednog dana. Kućanica je u dvorište donijela dvadesetak bijelih pilića rođenih u inkubatoru. Od tog trenutka kao da se pijetlov svijet razmišljanja i želja u potpunosti promijenio. Prilazio je žičanoj ogradi, prisluškivao, promatrao, nešto tim pilićima pričao, ali oni su se na to sve i dalje bezbrižno igrali i dječje ponašali. Zanimljivo ga je bilo gledati i čuti kako on te drage pridošlice o svemu informira i na sve upozorava. Čak ih je upozoravao na prelijet vrapčića svojim, krrrr! Opazivši grlicu, uz poznati krrr pilići ko pilići, malo su slušali i opet nastavili svoje raditi. Prelijet i dolet svrake popraćao je svojim glasovnim komentarom, mahanjem krila i čučanj em. Ponekad je izgledalo da ga pilići bolje razumiju i slušaju, zbog čega je on pokazivao određene zadovoljstvo. Kad se sve više uznemirivao, pokazivao je želju da se što bliže približi pilićima. Pokušavao je učiniti prelijet preko žičane ograde, ali za njegovu starost i ozbiljnost, to je bila previsoka prepreka. Nakon neuspjelog prelijeta preko ograde, odžurio bi k vratima kao daje znao da se tu ulazi i izlazi. Nažalost, dočekala su ga zatvorena i on se opet

vratio k onom dijelu ograde koji ga je najbliže dijelio od dragih pilića. Sa tog mjesta nazivao je piliće na sve moguće i nemoguće načine. Čak u sitnom kamenčiću nalazio je razlog da ih ponovo pozove i privuče njihovu pažnju na sebe. Iz svega toga, u nizu ponavljanih dana, pilići su sve više, izgleda, razumijevali njegovu želju i nakanu. Ako ništa drugo, bar su zapamćivali i više zapazili jednu crvenkastu boju koja se pred njima miče i nešto govori na njima dosta razumljivom jeziku. Za pijetla i piliće najsretniji dan i susret bio je poslijepodne jedne kasnoproletne subote. Na odškrinuta vrata, dugačkim i veselim koracima, dolazio je sav sretan Crvenko. Ništa ga u tome nije moglo zaustaviti. U prolazu nije se ni osvrtao na starije i mlađe mačke. Neprestano gaje vukla želja k pilićima. Najprije je došao do niske ograde, iza koje su bili pilići i na časak kraj nje zastao. Podigao je svoju ponosnu glavu na kojoj se isticala velika crvena kresta. Kao da im je rekao: - Evo me! - Ja sam tu! - Zar me ne vidite?! Nije dugo dvoumio. Preskočio je ogradicu i našao se među pilićima sav sretan i zadovoljan. U svom prvom susretu toliko se raspričao kao da je došao u nekakovu pričaonicu. Ključajući kljunom u posudicu sa smjesom kao daje želio poučiti ove mališane da se tako jede i na taj način. Malo mu je bilo čudno kad pilići nisu jeli smjesu unatoč njegovoj pouci, već su svi u njega gledali i čudili mu se. Nije ni čudo što je bilo u početku tako, jer Je u njihovu prostoru bio previše velik gost. Većina pilića čak se razbježala postrance u tom prostoru, a samo nekoliko njih iskazalo je dobrodošlicu približavanjem, po svemu vidjelo se da pijetao uživa, jer samo trepće očnim kapcima. Od te svoje velike ljubavi i želje prema nestašnoj dječici zaboravio je biti do kraja oprezan i dosjetljiv. Jednom od pilića učinilo se njegovo oko, po svemu sudeći, kao ukusno zrnce jela, ili nekakav dječji slatkiš, pa je brzo dotrčao i čuknuo Crvenka u njega. Koliko je taj dječji postupak nanio

bol pijetlu, on je ostao dosta miran, žmirkao je i upozorio svojim dugim, krrr! Vidjelo se daje do kraja bio razuman i sabran, dok bi to druge pijetle moglo razljutiti i oni bi uvrijeđeni tukli djecu. Tek stoje Crvenko doživio i proživio jednu neugodu, slijedila mu je već druga. Izgleda da su u njoj sudjelovala dva buduća pjetlića. Ta dva mališana igrom i susretom razigrana i razdragana nisu mogli odoljeti zbog dvaju podvratnih crvenila. Svojim kljunićem prihvatili su se za iste i držali jedno vrijeme, dok je stari pijetao hodao nervozno i dosta uvrijeđeno po njihovom prostoru. To gaje manje boljelo nego udarac u oko, ali je sada pazio više na sve što se oko njega događalo. Dvoje znatizeljnika popadalo je sa pijetlovih podvratnih crvenila i vratilo se među ostale. Za pijetla je, izgleda, najteže prošlo. Nešto od boli i umora natjeralo ga da među piliće sjedne punom svojom pojavom. I zamislite što se opet dogodilo?! Mališani-vragoljani nisu se smirili, već su iskoristili svoju novu prigodu. Počeli su skakati po pjevčevim plećima kao pravi livadski skakavci. Dok su bijele loptice skakale, pijetao se u potpunosti udobrovoljio i na svoj način kvrčao. Za te nestašne postao je pjevčji tobogan, koji su po njegovim leđima skakali, puzili i klizali se na sve moguće načine. Ne biste mogli vjerovati da je obzirom na svoju dob, istina, u isto vrijeme mogao biti ovaj pijetao pradjed, djed, otac, tetak, ujak i stric. Vi ćete reći daje to samo dječja šala. Ne, nije tako! To vam je prava i doživljena istina!

O autoru

Željko Kovačić rođen je 14. siječnja 1937. godine u Ferdinandovcu. Umirovljeni je prosvjetni djelatnik. Punih četrdeset godina bavi se književnim, športskim i folklorističkim radom.

Piše aforizme, anagrame, anegdote, epigrame, bajke, basne, pripovijetke, pjesme, kraće drame i romane. Objavio je zbirku "Basne" za djecu 1977. godine i "Šege i navade Podravine" 1989. godine.

Veliku pozornost posvetio je istraživanju usmene narodne književnosti Podravine (pitalica, zagonetaka, poslovica, rugalica, izreka, priča, pošalica, lakonizama). Puno je radio u svezi starog kajkavskog narječja mjesta Podravske Sesvete.

Bavi se i folklorom (običajima, nošnjama, instrumentima, nakitima, vjerovanjima, plesovima, kolima, pjesmama, rukotvorjem).

Društvo hrvatskih folklorista cijeni istraživački rad svoga člana koji se dugim nizom godina istakao radovima s područja narodnih športskih igara. To je nova grana folkloristike, a on je najistaknutiji njezin predstavnik.

Višegodišnji Je suradnik Zavoda za istraživanje folkloru u Zagrebu, Međunarodne smotre folkloru, Društva folklorista, Povijesti športa, Olimpijade starih športova u Brođancima, Etnografskog muzeja, RTV Zagreb, Muzeja grad Koprivnice, Muszola-igara (Szigetvar, Republika Mađarska) i Radio-postaje Đurđevac.

Dobrodošao album prirode

(Pričice i basne Željka Kovačića)

Željko Kovačić istaknuti je kulturni i prosvjetni djelatnik, čije se djelovanje već godinama osjeća u životu Podravine. On se doista zdušno zalaže za promociju svoga zavičaja i domovine, ne štedeći vrijeme i energiju. Već četiri desetljeća traju njegove ljubavi za folkloristiku, šport, pisanje i kulturnu animaciju. Posvuda je imao zamjetne rezultate, iako je po naravi skroman i samozatajan, što će reći da nije na velika zvona oglašavao svoje djelovanje i domete.

Sada se pred nama nalazi zbirka poučnih pričica iz prirode, namijenjena učenicima početnih razreda osnovne škole. Pisane u obliku basne, gdje bilje i životinje misle, osjećaju i razgovaraju, ove pričice plijene našu pozornost živahnošću, lakoćom i posve jednostavnim stilom, bliskom uzrastu kojem su upućene. Dijete na toj razvojnoj razini još uvijek doživljava svijet kao bajku, računajući na mogućnost čuda. Još nije počeo proces razjedinjavanja bića i prirode, i u toj bliskosti leže mnogobrojne prednosti tzv. "dječjeg pogleda na svijet". Nevinost i dobrota njegove su osnovne pretpostavke.

Valja kazati, da ovakav doživljaj prirode ima temelj i u pučkim vjerovanjima, te svekolikom životu gdje se mit pojavljuje prije egzaktne (pisane i zabilježene) povijesti. Mnoga plemena, narodi na predcivilizacijskom stupnju (što ne podrazumijeva nikakvu nerazvijenost ili inferiornost!) još uvijek vjeruju u svoje životinjske i biljno podrijetlo, slaveći odabrane "zaštitnike" kao bogove i predmet kulta. Dakle, i oni vjeruju da svijet nije nužno antropocentričan, niti je čovjeku dano da nad svime vlada i pušta na volju korisničkoj svijesti. Naprotiv, samo onaj koji poštuje zakone

prirode ima se pravo zvati njenim djetetom, čuvarom i baštinikom.

U pričama Željka Kovačića uvijek je utkana humanistička poruka i melioristički svjetonazor. Flora i fauna, svijet seoskog dvorišta, šume i polja, predstavljeni su umješnim alegorijama. Sve je duhovno i poduhovljeno, sve nam govori o nama samima, podučavajući na tih, nenametljiv način.

U žestokoj konkurenciji elektronskih medija, kad djeci od malih nogu biva "dosadno" i ne znaju kamo bi sa sobom, jedan dobar, plemenit učitelj, upućuje ih na prirodu, neiscrpni magazin čuda. Tu će se na najbolji način osvijestiti i oplemeniti njihova ljudskost. Na ovoj dobroj podlozi razvit će se i krila dječje maštovitosti. Kreativnost je njen idući, očekivani korak.

U Đurđevcu, prosinca 1994.

Božica Jelušić, književnica

Kazalo

Zelena žabica	3
Neopravdan strah	5
Orao, lisica i pijetao	7
Štuka i bjelčica	9
Zmija, žabica i jež	11
Jastreb ptičar, vrapčić i palčić	13
Mačak i sjenica	15
Muha i pauk	17
Pobjeglo j e krzno	19
Djevojčica, cvijetak i pčelica	21
Veliki obad i klen	23
Lija, pijetao i zamka	25
Djetlić i crv	27
Riba, osa, mrav i muha	29
Som i kornjača	31
Svraka i jaje	33
Palčić i sivi sokol	35
Krtica i rovac	37
Crni mravić i svijet oko njega	39
Krastača i kupusov bijelac	41
Stara šljiva i sjenica	43
Maslačak i osjak	45
Mačić Šac i miš Majuško	47
Tri ljeskovače	49
Hrast i vepar	50
Pijetao koji je volio piliće	53
O autoru	56
Dobrodošao album prirode	57

PRIČE I BASNE

Autor: Željko Kovačić

Naslovna stranica: Josip Cugovčan

Crteži: Josip Cugovčan, slikar

Pogovor: Božica Jelušić, književnica

Tisak potpomogla Općina Kloštar Podravski

Slog i tisak: GRAFOKOM Đurđevac, 1995.

KNJIGA 2 - PROZA